

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

p.5 Soedanese vluchtelingen in Egypte

VN medeverantwoordelijk voor moord op 27 vluchtelingen?

p.7 Bedenkingen bij de revolte in Frankrijk

p.12 Gesprek met Laudelino Martinez

En verder:

Repressie tegen UDEP & mensen zonder papieren; De botte bijl van het Antwerpse stadsbestuur; Protest na Nederlandse asielmoorden; Open brief aan Patrick Dewael; Verzet tegen TGV in Val di Susa; Lanakense jeugd onder camerabewaking; Een verhaal uit de stad; Uw brave burens waren stoute krakers; Rechtvaardigheid voor Nordin Benallal; ...

Rubrieken:

Anarchist Black Cross; kNarrig; Kroniek; aNargenda...

Repressie tegen UDEP en mensen zonder papieren neemt hoge vlucht...

De bezetting van de Sint-Bonifaciuskerk in Brussel wordt hardnekkig uit het politieke spektakel geweerd. Mensen zonder papieren die de weg van het openlijke protest tegen hun uitsluiting en onderdrukking kiezen, passen duidelijk niet in de verhaaltjes van de politici: noch in die van de die hard's die genadeloos de Dienst Vreemdelingenzaken hun beulenwerk laten verhevelen (tramcontroles, autocontroles, identiteitscontroles op straat), noch in het zielige gezever van zij die de vluchtelingen als arme weerloze schapen humanitair willen helpen én terugwijzen (de schaamtelijke pleidooien van Sp.a, Groen, Vluchtelingenwerk Vlaanderen,...). Nu de repressie zo geruisloos mogelijk toeslaat met stille, gerichte arrestaties van mensen zonder papieren die zich verzetten, engageren in UDEP, op straat komen,... is het aan ons om uit de rol van toeschouwers te breken. Hun strijd is de onze. Laat ons medeplichtigen zijn in de strijd tegen alle razzia's, deportaties en gesloten centra!

Drie arrestaties van UDEP-leden op twee weken tijd...

Op 4 januari 2006 wordt Barry in Leuven gearresteerd. Barry bezette mee de Sint-Bonifaciuskerk in Brussel en is lid van UDEP. Na zijn arrestatie is Barry enkele dagen in dorst- en hongerstaking gegaan. Voor zijn arrestatie zijn er geen juridische redenen, de beslissing is puur politiek-repressief gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft reeds meermaals geprobeerd hem uit te wijzen. Op 25 januari onderneemt de DVZ een zoveelste poging om Barry uit te wijzen. Dankzij zijn verzet en een steunmobilisatie in Zaventem mislukt ook deze poging, hoewel meer dan 10 agenten hem op de deportatievlucht probeerden te krijgen. Barry zit momenteel opgesloten in het gesloten asielkamp van Vottem.

Op 16 januari 2006 wordt Vincent in Brussel gearresteerd terwijl hij op weg was naar de dokter. Vincent is één van de mede-oprichters van UDEP-Brussel, de zelforganisatie van mensen zonder papieren. In de zomer van 2005 was hij actief in het verzet van 't Klein Kasteeltje (een 'open asielcentrum in Brussel) tegen het protocol tussen FEDASIL (dat de open centra beheert) en de Dienst Vreemdelingenzaken. Door dat protocol werd het voor de DVZ mogelijk om arrestaties te verrichten in de open centra. Na vele manifestaties, acties en persberichten werd het protocol voorlopig geschorst. Omwille van zijn strijd kreeg hij al vele intimidaties en bedreigingen over zich heen. Op het moment van zijn arrestatie bezette hij mee de Sint-Bonifaciuskerk in Brussel. Na zijn arrestatie op 16 januari heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geprobeerd hem de dag zelf, zonder enig contact met zijn advocaat, nog uit te wijzen, wat hij door zijn hardnekkig verzet is kunnen voorkomen. Vincent zit momenteel opgesloten in het gesloten asielkamp van Merksplas.

Op 17 januari 2006 wordt David in Brussel gearresteerd. Hij bezette mee de Sint-Bonifaciuskerk in Brussel en is lid van UDEP. Advocaten en steungroepen krijgen geen enkel nieuws over hem los. Hij zit momenteel opgesloten in het gesloten asielkamp van Merksplas.

Bericht van Barry uit het gesloten asielkamp.

"Ik kan niet wachten om mijn kameraden en lotgenoten van de Sint-Bonifaciuskerk terug te zien. Mijn arrestatie, en die van de twee andere bezetters van de kerk, doen me denken aan de tijd toen de Gestapo regeerde. Ik doe een dringende oproep tot eenheid tegen de onderdrukking die nu aan de mensen zonder papieren van de Sint-Bonifaciuskerk wordt toebedeeld."

Barry Ibrahima Diogo, opgesloten in het gesloten centrum van Vottem, 18 januari 2006

BETOGING IN BRUSSEL TEGEN ARRESTATIES, DEPORTATIES EN GESLOTEN CENTRA.

In solidariteit met de bezette kerk in Brussel en UDEP.

25 februari 2006 om 14u
aan het station Zuid in Brussel.

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

De botte bijl van het Antwerpse stadsbestuur

Het Antwerpse stadsbestuur heeft haar botte bijl weer bovengehaald. De stad lijkt momenteel wel bestuurd te worden louter via het politiereglement. Een kort, en nog onvolledig, overzicht van enkele repressieve gebeurtenissen zal de sfeer in Antwerpen beter kunnen weergeven dan wat dan ook....

22/11/2005 – In Antwerpen-Noord vindt een razzia plaats op het beruchte Conicksplein (1). De Stedelijke Woondienst controleert drie panden op de woonkwaliteit. De ‘toevallig’ aanwezige politie en Dienst Vreemdelingenaken schenden de huisvrede, vallen de panden gewelddadig binnen en arresteren drie mensen zonder papieren.

24/11/2005 – Een min of meer gekraakt pand in de Hollandstraat in Antwerpen-Noord krijgt een bezoek van de Stedelijke Woondienst. Ook hier valt de politie ‘ongevraagd’ binnen en worden 3 mensen zonder papieren gearresteerd.

25 tot 31/11/2005 – Er vinden verschillende razzia’s op de trams plaats. Ongeveer iedereen in Antwerpen-Noord die de tram pakt krijgt wel een controle van Lijninspecteurs, politie en Dienst Vreemdelingenaken te verwerken.

2/12/2005 – Het Antwerpse stadsbestuur keurt een omheind woonterrein op ‘t Zuid goed. De rijken die daar hun straat hadden ommuurd, omheind en met privé-camera’s in het oog houden mogen hun straat zelfs een nieuwe naam geven.

7/12/2005 – Op alle invalswegen van Antwerpen en in Antwerpen-Noord worden verdeckte razzia’s uitgevoerd. Auto’s worden tegengehouden en gecontroleerd, identiteitscontroles op straat,... Meer dan honderd mensen zonder papieren worden gearresteerd.

9/12/2005 – De Antwerpse politie krijgt fiat van het stadsbestuur om militairen in dienst te nemen voor politionele taken. Ondertussen zijn al 9 soldaten aangenomen bij de Antwerpse politie.

12/12/2005 – De zoveelste controle op de trams in Antwerpen-Noord resulteert in tientallen gearresteerde mensen zonder papieren.

13/12/2005 – Een kraakpand in Antwerpen-Noord wordt manu militari ontruimd. De straten rondom worden afgezet, meer dan 50 flikken in rel-uniform drijven de krakers uit hun pand.

22/12/2005 – In de Antwerpse haven worden 10 verstekelingen zonder papieren ontdekt. Het Antwerpse Rode Kruis levert de vluchtelingen uit aan de politie.

26/12/2005 – Na een heel spektakel waarbij Kathleen Van Brempt (Federaal minister van Transport) vraagt of de controles op de Lijntrams in Antwerpen zonder Dienst Vreemdelingenaken kunnen en Dewael (federaal minister van Binnenlandse Zaken) haar het zwijgen oplegt, verklaart de Antwerpse schepen van Integrale Veiligheid Grootjans dat de aanwezigheid van de Dienst Vreemdelingenaken bij de tramcontroles in de “veiligheidszone Antwerpen-Noord” onontbeerlijk is.

1/01/2006 – In de binnenstad van Antwerpen worden feestende jonge punkers/punksters aangevallen door de politie. Het loopt uit op rellen waarbij drie mensen worden gearresteerd.

1/01/2006 – Een nieuwe kraak in de Bisschopsstraat in Antwerpen-Noord veroorzaakt heel wat commotie in de pers. Het pand is namelijk eigendom van de Stad Antwerpen.

6/01/2006 – Bij een geïntegreerde politieactie Hercules tegen ‘diefstallen’ bevuilden tientallen extra politiepatrouilles de straten in Antwerpen-Noord. 7 mensen zonder papieren worden gearresteerd.

7/01/2006 – Politieactie Achilles tegen ‘handtasdiefstallen’. De politiepatrouilles op de grond krijgen luchtsteun van een politiehelicopter. Meerdere mensen zonder papieren worden gearresteerd.

7/01/2006 – Schepen van Integrale Veiligheid Grootjans stelt in een persverklaring dat krakers zonder twijfel overlast zijn en niet thuishoren in een buurt waar de mensen zich veilig moeten kunnen voelen.

11/01/2006 – Schepen van Integrale Veiligheid Grootjans verklaart, in navolging van Dewael, dat hulp aan mensen zonder papieren in feite een misdaad is, net zoals geen papieren hebben

een misdaad is. In de dagen daarop verklaren verscheidene Antwerpse politiciers van ongeveer alle politieke partijen hetzelfde.

12/01/2006 – Politieactie Apollo tegen ‘woninginbraken’. 9 mensen zonder papieren worden gearresteerd.

12-17/01/2006 – De controles op de trams met de Dienst Vreemdelingenaken en de politie blijven doorgaan. Het Antwerpse schepencollege heeft stilletjes goedgekeurd dat de aanwezigheid van de politie en de DVZ inderdaad ‘onontbeerlijk’ is voor de goede gang van zaken. 13/01/2006 – Politieactie Alexandra bezet het Conicksplein. 14 mensen zonder papieren worden gearresteerd. De politie verklaart triomfantelijk dat 10 van hen onmiddellijk gedeporteerd werden.

18/01/2006 – Politieacties Achilles II. Met anonieme politievoertuigen doorkruist de repressie Antwerpen-Noord. Meerdere mensen zonder papieren gearresteerd.

19/01/2006 – In Antwerpen-Noord wordt iemand die pamfletten verdeelt tegen razzia’s en deportaties van mensen zonder papieren opgepakt en 10 uur arbitrair vastgehouden. 21/01/2005 – Politieactie Hercules II. Vier mensen zonder papieren gearresteerd en onmiddellijk gedeporteerd.

23/01/2006 – In de Antwerpse gemeenteraad pleit de VLD ervoor om het kraken van leegstaande panden op te nemen in het politiereglement, waardoor de politie onmiddellijk zou kunnen optreden tegen huisbezettingen. Het Vlaams Belang stelt deze motie te willen steunen met een wisselmeerderheid...

25/01/2006 – Politieactie Apollo II. Vijf mensen zonder papieren gearresteerd en onmiddellijk gedeporteerd.

SOCIALE OORLOG OP ALLE FRONTEN!

(1) Conicksplein: plein in Antwerpen-Noord dat je kan beschouwen als één van de ontmoetingsplekken van de Afrikaanse gemeenschappen. Vlakbij bevindt zich ook de Free Clinic, waar druggebruikers o.a. hun spuiten kunnen ruilen. De Stad Antwerpen probeert hardnekkig het pleintje op te keren met camera’s, politiepatrouilles, controles, prestigeprojecten zoals de Permekebibliotheek,...

Hallo, ik ben een schrijversterscollectief, maar sta reeds langer met beide voeten middenin het strijdgevoel. Mijn naam is De Nar en mijn motto is “geen god, geen heerser”. Ik laat mij, qua stijl en vorm, niet inperken door de grenzen van de burgerlijke media. Nog minder moet ik weten van de vele grenzen die de architecten van ‘onze’ kapitalistische, patriarchale samenleving uitzetten om ons binnen de lijntjes te laten lopen. Nationalisten, seksisten en dierenbeulen zullen in mij, alleen een vijand kunnen vinden. Weg ook met de grenzen van het fatsoen, als het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-kapitalist of een antifascist. Zelf noem ik me liefst een anarchist. Voor grond en vrijheid wil ik strijden, mij van het dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is dan ook mijn drang om tot duidelijke analyses te komen. De vaagheid heerst alom, het denken staat krom. een duidelijke taal ten dienste van een duidelijke strijd! Samen strijden, samen dromen, samen klappen krijgen. Samen schrijven, tot we ze samen van hun sokkel verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan ook niet meer dan een megafoon voor de kreten van de slachtoffersters van de postideologische ratatouille die ons dagelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige basis op zoek naar de betekenis van individuele en collectieve vrijheid, economische en politieke gelijkheid, en internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht meer dan welkom is, lijkt me vanzelfsprekend. Dit alles in blijheid, tot het me teveel wordt. Neen, elke arrogante zak geef ik een koekje van eigen deeg en de doorwinterde stalinist en fascist geef ik met één pennentrek de doodsteek. Maar wees gerust, tegenover het wapengeknetter van de heersers ‘onzer’ wereld neemt mijn geschreven geweld vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloofwaardigheid gunt, een eeuw van socialistisch verraad en stalinistische perversiteiten laten duidelijk diepe wonden na. Maar ik weiger te kiezen tussen het zelfvoldane nihilisme, de apathie en het zogenaamde reformisme. Groen, geel of rood, het kapitaal omhelst ze allemaal! Laat u dus toch maar eens gaan en neem me vast, lees me, verorber me; en ge zult zien: nog nooit heeft een onafhankelijke gazet zoveel verzet!

*Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.*

Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve plaats te nemen op de kanapee.

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georganiseerd over verzet en repressie (door btw, zie De Nar 192 p.6), AMP eens om een ongezouten mening gevraagd,...? Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijversterscollectief.

19 januari 2006: solidariteitsacties tegen alle grenzen

Naar aanleiding van de start van het proces tegen de anarchisten uit Lecce, Italië op 19 januari 2006, vonden op het grondgebied van de Belgische Staat heel wat solidariteitsacties plaats. Met een gemeenschappelijke pamfletten en posters (waarvan je de tekst onderaan vindt) kwam onze solidariteit met deze kameraden die getroffen worden door de repressie als echte solidariteit naar buiten: door ons in hun strijd tegen alle grenzen, asielkampen en deportaties te herkennen en deze strijd hier lokaal verder te zetten.

Solidariteit met allen die strijden tegen asielkampen en deportaties

Op 12 mei 2005 werden in Italië vijf anarchisten gearresteerd in het kader van 'Operatie Nottetempo'. Vandaag, 19 januari 2006, begint het proces tegen hen onder meer omwille van hun ononderbroken strijd tegen het asielkamp in Lecce, tegen deportaties van mensen zonder papieren, tegen razzia's,... Zij kozen ervoor om de verantwoordelijken van de asielkampen en de deportaties rechtstreeks aan te vallen - eigendommen, banken die de financiële kant van de zaak regelen, collaborateurs... Zij ondersteunden de immigranten die opgesloten zitten in het asielkamp van Lecce in hun rebellie.

Twee kameraden zitten nog steeds in de gevangenis, de drie anderen staan onder huisarrest. Uiteraard worden ze 'terroristen' genoemd, maar wij weten allemaal dat de echte terroristen zij zijn die immigranten opsluiten, mishandelen en deporteren.

Dit pamflet wil vooral de strijd die zij voerden en zullen voeren tegen het asielbeleid in Europa naar buiten brengen. Zij lieten hun strijd niet verblinden door de holle woorden van politiciërs en officiële 'vluchtelingenorganisaties' als 'mensenrechten', 'liefdadigheid',... maar stelden allen die betrokken zijn bij het asielbeleid verantwoordelijk voor de opsluiting, mishandeling en deportatie van mensen zonder papieren. Zij hebben niet geaarzeld om de betrokkenheid van het Rode Kruis, van NGO's, van politiciërs, van liefdadigheidsorganisaties bij het management van de asielkampen bloot te leggen. Elke dag opnieuw verdrinken, verstikken, bevriezen of verdwijnen talloze mensen tijdens pogingen om Fort Europa te bereiken of om erin te overleven. Elke dag opnieuw worden

mensen gedeporteerd ter verdediging van de 'ontwikkelde' Staten. Van Noorwegen tot Italië schieten de deportatiekampen als paddestoelen uit de grond.

Maar overal ontbrandt eveneens de strijd tegen het asielbeleid. In talloze asielkampen in Europa breken hongerstakingen, opstanden en revoltes uit. Deportaties stuiten meer en meer op gewelddadig en efficiënt verzet. De maskers van de collaborateurs vallen stilaan af. Overal zijn er broeders en zusters die mee strijden tegen de grenzen en de prikkeldraad van Fort Europa. Ook hier: bezetting van de St-Bonifaciuskerk in Brussel door mensen zonder papieren, acties tegen razzia's en deportaties in Brussel en Antwerpen, betogingen aan asielkampen, de groeiende zelforganisatie van mensen zonder papieren (o.a. UDEP - Unie voor de verdediging van mensen zonder papieren),... Onze solidariteit met de gearresteerde kameraden in Italië bestaat uit het begrijpen van hun strijd, en die lokaal, hier in België, verder te zetten en uit te breiden.

Solidariteit met de gearresteerde anarchisten in Italië

Als anarchisten zien wij de strijd tegen het asielbeleid, de asielkampen en de deportaties beginnen in de straat. Meer dan ooit tevoren is het mogelijk om in de straat de solidariteit op te bouwen. In medeplichtigheid bij weerstand tegen politierazzia's; in de strijd tegen de voortdurende controles op trams, stations, pleintjes,... die onze buurten militariseren; in de rusteloze afwijzing van elke scheiding die de heersers van deze maatschappij ons willen opleggen (Belgen en buitenlanders, legale immigranten en illegalen,...). Zolang onze zusters

en broeders in asielkampen worden opgesloten, vermoord worden zoals de bootvluchtelingen voor de kusten van Fort Europa, gedeporteerd worden omdat ze geen geldige papieren hebben, zolang er Staten en grenzen zijn - zolang zullen wij vechten en strijden voor een wereld zonder prikkeldraad, zonder douane's, zonder politie en zonder overheersing.

Wij vragen jullie, lezers en lezersters van dit pamflet, om medeplichtigheid in deze strijd voor een betere wereld. Lang genoeg hebben politiciërs (zoals de poppenkast over de razzia's op de trams en de nakende deportatie van de verstekelingen uit Nigeria) onze strijd gecupereerd door langs de ene kant zagezegd te protesteren tegen 'ondemocratische toestanden' en 'humanitaire drama's', en langs de andere kant de bouw van nieuwe asielkampen goed te keuren. Lang genoeg heeft de liefdadigheid van zij die alles te verliezen hebben onze waardigheid en strijdbaarheid kapotgemaakt. Onze compromisloze strijd voor vrijheid is bezig - niet alleen hier, maar in heel Europa en in de hele wereld.

Laten we duidelijk zijn: asielcentra zijn kampen... "Asielcentra waar immigranten hun deportatie afwachten omschrijven als 'kampen' is geen retorische benadrukking maar een strikte definitie. De kampen van de nazi's waren concentratiekampen voor mensen waarvan de politie dacht dat ze gevaarlijk waren voor de Staat. Het was 'preventieve opsluiting', zonder enige vorm van proces. Kampen waren dus geen plaatsen waar je moest boeten voor een misdaad. Het waren plaatsen waar de regel haar uitzondering stelt; de legale opschorting van de legaliteit."

uit artikel 'Aan de Immigranten', tijdschrift Tempi Di Guerra

Geen grenzen, geen naties, stop deportaties! Liefde en kracht voor alle vervolgd, voortvluchtigen en rebellen!

BETOGING IN BRUSSEL TEGEN ARRESTATIES, DEPORTATIES EN GESLOTEN CENTRA.

In solidariteit met de bezette kerk in Brussel en UDEP.

25 februari 2006 om 14u
aan het station Zuid in Brussel.

Je kan via www.anarcotico.net de repressie tegen anarchisten (in het Italiaans) volgen. Je kan eveneens contact opnemen met het Anarchist Black Cross Gent of Antwerpen (hun contactgegevens vind je achteraan in de Nar)

Wat hierna volgt is de integrale tekst van het pamflet.

Bezetting detentieboten in aanbouw in Zaandam

27 januari 2006 — Sinds vanmorgen 6 uur heeft de actiegroep 'Migranten welkom' twee detentieboten in aanbouw in Zaandam bezet. De boten zijn bestemd voor het opsluiten van 'illegale migranten' en uitgeprocedeerde asielzoekers in afwachting van hun uitzetting. De gevangenis, met elk 150 2-persooncellen, worden gebouwd in opdracht van het ministerie van Justitie en de Rijksgebouwendienst door Ursem Bouwssystemen BV. De boten komen te liggen in Krimpen aan de IJssel en mogelijk Zaandam.

Tot nu toe is het door Justitie en de gemeente Zaanstad stil gehouden dat hier twee boten gebouwd worden voor het gevangen zetten van migranten zonder papieren. Na de brand in het onveilige uitzetcentrum op Schiphol onstond veel commotie en het uitzetbeleid heeft sinds die tijd veel negatieve aandacht gehad. Kennelijk trekt Justitie zich hier niets van aan: Justitie weigert de uitzetmachine stop te zetten en kiest weer voor het bouwen van zo goedkoop mogelijke gevangenis voor migranten.

De actiegroep eist:

- van Ursem Bouwssystemen BV de onmiddellijke stopzetting van de bouwwerkzaamheden aan de twee bajesboten
- van de overheid een onmiddellijke stopzetting van alle vreemdelingendetentie en gedwongen uitzettingen
- van de gemeente Zaanstad dat ze haar medewerking aan dit bouwproject intrekt en weigert dat een van de boten in Zaanstad zal blijven liggen

Op dit moment bevinden zich zo'n 40 actievoerders in en op het dak van de boten. Zij hebben zich vastgeketend en hebben een groot spandoek opgehangen met de tekst: 'Migreren is geen misdaad, stop het uitzetbeleid, migranten welkom'. Een grote groep actievoerders steunt de bezetters en verspert de ingang van het bouwterrein.

De actiegroep bezet de boten in solidariteit met alle migranten. Zij menen dat migranten en vluchtelingen in Nederland op vernederende en discriminerende wijze behandeld worden. Het uitzetbeleid is onmenselijk en onacceptabel en

schenkt de rechten van mannen, vrouwen en kinderen.

Migratie is een onderdeel van het globaliseringsproces wat niet tot stilstand gebracht kan worden. Migrant zijn ondernemende mensen die hun land verlaten op zoek naar een betere toekomst. Vluchtelingen hebben vaak geen keuze dan hun land te verlaten. Door het repressieve afschrikbeleid dat Nederland voert wordt migratie niet gestopt maar vallen er wel meer slachtoffers.

Het politiek klimaat in Nederland op dit moment vraagt om verdergaande offensieve acties die direct ingrijpen in de uitvoering van het racistische beleid. De actiegroep heft de bezetting van de bajesboten pas op als hun eisen ingewilligd zijn.

[ingezonden stuk] -- actiegroep 'Migranten welkom'

UPDATE

Een dag later ontruimde de politie de bezetting. Enkele tientallen mensen werden gearresteerd, maar er wacht hen tot nader order geen vervolging...

Asielspandoeken hangen... relflikken ontvangen

Protest na Nederlandse asielmoorden

27 oktober jongstleden brak een grote brand uit op het Uitzetcentrum Schiphol. Bij deze brand kwamen elf mensen om. Een reeks speculaties over het falen van de overheid volgde. Het Algemeen Dagblad pakte op 4 november breed uit met drie pagina's over de bouw van niet alleen het uitzetcentrum Schiphol, maar ook enkele andere complexen. Al- lemaal zijn ze zonder bouwvergunning gebouwd.

Toen de bouw van uitzetcentrum Schiphol begon, was een bouwvergunning nog niet eens aangevraagd. Het Nederlands Instituut voor Brand en Rampenbestrijding (Nibra) deed toen al onderzoek naar het in aanbouw zijnde complex. Zij concluderen dat de bouw in strijd is met brandveiligheidseisen voor gevangenissen. De gemeente Haarlemmermeer, waar Schiphol onder valt, had eigenlijk moeten ingrijpen en de bouw stilleggen maar heeft dit -onder grote druk van het ministerie van Justitie- niet gedaan. De bouw is verder gedoogd, eveneens dankzij druk van Justitie.

Dit is niet het enige voorbeeld van onveilige, snel gebouwde gevangenissen. Ook in Heerhugowaard, Zeist en Rotterdam staan gevangenissen die zonder vergunning gebouwd zijn. Het complex in Heerhugowaard, voor vrouwelijke bolletjesslikkers, is zelfs al drie jaar zonder geldige gebruiksvergunning operationeel. Bij de

twee bajesboten in Rotterdam is pas een dag voor ingebruikname de benodigde gebruiksvergunning aangevraagd. Diezelfde avond nog werd hij afgegeven. De vergunningsprocedure zou te tijdrovend zijn geweest, en is daarom -weeral onder druk van Justitie- overgeslagen.

“Het personeel heeft adequaat gehandeld.” Het compliment kwam van minister Verdonk (VVD, liberalen) van Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van het optreden van het personeel van het uitzetcentrum Schiphol. De verklaringen van gedetineerden logen er echter niet om. De gedetineerden zouden al meermalen die avond alarm hebben geslagen omdat ze brand roken, maar dat alarm zou genegeerd zijn. Pas toen de brand al van catastrofale omvang was, ging de brandalarminstallatie af en werden de gevangenen uit hun dodencel bevrijd. En niet alleen gedetineerden kwamen met verklaringen. Elk zichzelf respecterende actualiteitenrubriek had in de week na de brand wel een cipier in de uitzending, al dan niet anoniem gemaakt. Elk vertelden ze hetzelfde verhaal: gevangenen slaan

zo vaak alarm, daar wordt niet meer op gereageerd, brandbeveiliging deugt niet, ingehuurd cipers van private ondernemingen worden niet getraind op calamiteiten, enzovoort. Adequaat gehandeld, misschien. Maar dan wel simpelweg omdat het personeel niet wist wat er werkelijk met zo'n situatie gedaan moest worden.

Dat beeld wordt nog eens bevestigd door het verhaal van de 39-jarige Tunesiër Sassi. Hij was een van de mensen die gevangen zat in het bewuste cellenblok. Tijdens de brand werd hij uit zijn cel gehaald en samen met een groepje medegevangenen naar buiten geleid. Na enige tijd ging het hek open om de brandweer naar binnen te laten. “Er was geen bewaker te zien”, aldus Sassi. “Dan denk je niet na, dan ga je. Brandweermannen deden niets.” Na een tijdje lopen kwam hij een krankebezorger tegen die hem twintig euro gaf en hem de weg wees naar een bushalte. Sindsdien woont Sassi in een slooppand in Amsterdam.

De ontsnapping van Sassi en enkele anderen is natuurlijk niet het ergste wat kon gebeuren. Het

ergste wat kon gebeuren, gebeurde overigens wel: mensen werden levend verbrand in hun cel. Elf, om precies te zijn. De brand is daarmee in de top vijf van ergste branden in Nederland komen te staan. Hoewel nog onduidelijk is hoe de brand precies veroorzaakt is. Het Openbaar Ministerie (Parket, nvdr) verdenkt een 25-jarige Libiër in wiens cel de brand is begonnen, maar hij ontkent, en meerdere gedetineerden spreken van kortsluiting), duidelijk is wel dat het gebrek aan brandveiligheidsmaatregelen aan het pand ertoe heeft bijgedragen dat de brand en het slachtofferaantal zo groot is kunnen worden. Hiervoor is duidelijk het ministerie van Justitie verantwoordelijk. Dit ministerie staat onder leiding van twee ministers: minister Donner van Justitie en minister Verdonk van Vreemdelingenzaken, wat ook onder Justitie valt. Voor wat betreft de uitzetcentra zoals die van Schiphol, is primair minister Verdonk verantwoordelijk. Geen wonder dus dat in het publieke debat dat na de brand ontstond, Verdonk het meest onder vuur kwam te liggen.

Geen wonder ook dat krakers door het hele land Verdonk nog eens extra onder vuur legden door spandoeken op te hangen met teksten als “Verdonk, nog steeds geen bloed aan je handen?” en “11 levend verbrand, Rita bedankt”.

In een aantal steden, waaronder Amsterdam, Nijmegen en Den Bosch, greep de politie hard in tegen deze spandoeken en deed met mobiele eenheid invallen in panden om de spandoeken

Open brief aan Patrick Dewael, minister van Binnenlandse Zaken

Met leedwezen in het hart vernam het Vierde Wereld Syndicaat dat er de laatste tijd nogal wat dubieuze en onwenselijke ontwikkelingen bezig zijn in dit land. Dan denken wij bijvoorbeeld in de eerste plaats aan het gebrekkige asielbeleid en meer in het bijzonder aan uw uitspraken in verband met mensen die de zgn. ‘illegalen’ helpen om in dit land te verblijven, dat zij daarom de wet zouden overtreden, alsook aan uw collega De Gucht die een proces heeft aangespannen tegen een woordvoerder van het Forum voor Vredesactie omwille van een grapje met een website.

Het toont aan dat de liberale partij VLD tegenwoordig beland is in de tactiek van de diplomatie van het hellend vlak, waar men probeert de extreemrechtse tendens in dit land te counteren d.m.v. verrechtsing enerzijds en racistisch opbod anderzijds. Niet voor niets waren er al mandatarissen in uw partij die bereid waren te capituleren en desnoods over te lopen naar het Vlaams Belang, een partij die hier en daar wel terecht de corruptie en het onvermogen van de politiek in de kijker zet, maar dat anderzijds doet door de omstandigheden voor de armen en de werkers in dit land te verslechteren door de aanval op hun vakbonden te openen.

Het Vierde Wereld Syndicaat sluit zich dan ook volmondig aan bij het persbericht dat door Vluchtelingenwerk Vlaanderen op 9 januari ll. werd verspreid. Daarin staat kort en krachtig het volgende te lezen: “Zelfs al is illegaliteit volgens de wet een misdrijf, mensen zonder papieren zijn geen misdadigers en zij die hen helpen al evenmin”.

Wij zouden het zelfs nog sterker durven stellen: illegale mensen bestaan niet, mensen worden illegaal gemaakt door staten, politieke en economische machthebbers en door de wetten en uitsluitingsmechanismen die deze laatsten hanteren om hun bevoorrechte positie te behouden.

Ook verwijzen wij nog eens naar een perstekst van Amnesty International van 21 november 2005, waar duidelijk gemaakt wordt dat het asielbeleid in dit land aan een grondige hervorming toe is en dat deze hervorming “in de eerste plaats kwaliteit moet bogen en niet ontrading”. De procedure zou dus aanzienlijk verkort kunnen worden en iedere asielzoeker heeft recht op een faire behandeling. Mensen zomaar opsluiten in gesloten centra, zoals in een gevangenis, is niet ethisch, zeker niet als er ook nog tal van kinderen bij betrokken zijn. Zoals een leraar geschiedenis, lid van de Unie der progressieve joden het uitdrukt in een interview met Radio KifKif: “gesloten centra zijn choquerend voor mij, het zijn ‘propere’ concentratiekampen (...) de geschiedenis herhaalt zich”.

Wij dachten dat de VLD de ethische waarden, de Algemene Verklaring van de Rechten van de Mens (1948) en de Belgische Grondwet (ja, ook art. 23) hoog in het vaandel hield, maar al wie dat vandaag nog durft beweren is blind voor het feit dat deze liberale waarden klaarblijkelijk

afgevlakt zijn tot een karikatuur ervan, nl. het beschermen van de ‘private eigendom’. Erger nog, door in zodanige mate prioriteit te verlenen aan de ‘wet’ dat zij boven ‘de mensenrechten’ geplaatst wordt, maakt men alle inspanningen die sinds 1948 geleverd zijn om mensen als gelijkwaardig te beschouwen tot een lachertje.

Dit soort evoluties hebben we eerder in de geschiedenis al meegemaakt en een liberale minister zou moeten weten waartoe dat leidt. Zo vinden wij ook dat de toenemende hang naar maatschappelijke en politieke controle op zowel ‘legale’ als ‘illegale’ mensen, mede door ze te voorzien van een E-ID (een elektronische identiteitskaart) en het installeren van bewakingscamera's, zeer zeker niet zal leiden tot meer vrijheid voor de individuele burgers en hun organisaties. De kans is nét iets groter dat dit integendeel zal uitmonden in een technologische onderdrukking en in sterk doorgedreven controlemechanismen die in de toekomst het laatste restje vrijheid in de private sfeer onnodig en verregaand zullen aantasten.

Wij adviseren de VLD en haar ministers dan ook om zich hierover dringend te bezinnen en vinden eveneens dat een publiek excuus naar de bevolking toe niet misplaatst zou zijn, zeker waar het de kwetsende opmerkingen betreft naar mensen toe die niet te beroerd zijn om anderen te helpen op humanitaire gronden en die menselijke doelen nog steeds verheven achten boven gebrekkige en opportunistische interpretaties van juridische regels.

Het Vierde Wereld Syndicaat voelt zich nu nog meer geroepen om solidariteit te betuigen met de mensen zonder papieren en de precaire positie waarin deze zich bevinden en zal daarom ook deelnemen aan de eerstvolgende betoging tegen het huidige ‘asielbeleid’, indien men van een beleid in de juiste zin van het woord nog kan spreken.

Waarom zou de minister van Binnenlandse Zaken zich niet willen verwaardigen tot een gesprek met de mensen van UDEP (Union de défense des Sans Papiers)? Toch niet omdat hij zich ‘moreel gehanteerd’ zou voelen, want er is ditmaal geen sprake van een hongerstaking, noch van een ‘bezetting’ in de eigenlijke zin van het woord, aangezien de activisten in de St.Bonifatiuskerk er verblijven met toestemming van de pastoor.

Hopend dat deze open brief de minister(s) aan het denken zal zetten over hun eigen liberale waarden, ondertekenen wij,

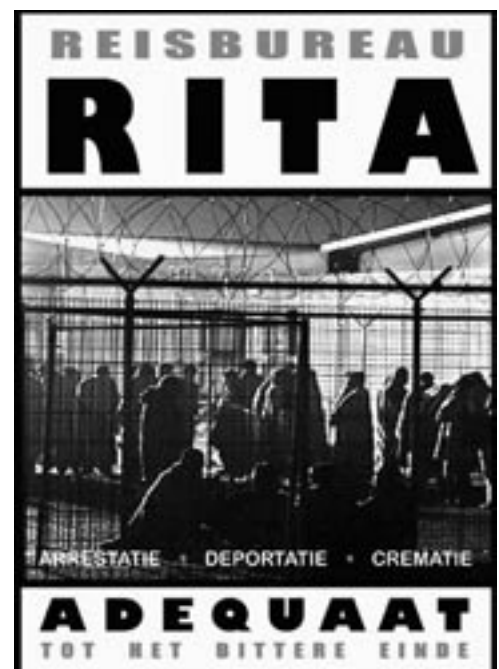
Stefan Roumen,
Woordvoerder van Het Vierde Wereld Syndicaat.
[ingezonden stuk]

te verwijderen. Ook posters met de tekst “Reisbureau Rita, arrestatie deportatie crematie, adequaat tot het bittere einde” werden verwijderd. De krakers pikten dit niet en spanden een kort-geding aan om de invallen en de verwijdering van spandoeken en posters te verbieden. Tijdens de zitting, die 18 november diende voor de rechtbank in Amsterdam, gaf het Openbaar Ministerie (OM) toe dat het politie-optreden tegen de spandoeken en hun eigenaren onterecht was en dat hiertegen dan ook niet langer zal worden opgetreden, “tenzij de situatie drastisch wijzigt”. De voorgenoemde poster echter was volgens het OM een duidelijk voorbeeld van smaad en diende daarom verwijderd te worden. De rechter gaf de krakers gelijk wat betreft de posters. De rechter vond dat de poster geen smaad is omdat “onderzoek nog zal moeten uitwijzen of de Staat zodanige veiligheidsmaatregelen had getroffen als redelijkerwijs nodig was om te voorkomen dat de gedetineerden een dergelijk lot trof en of ook ten tijde van de brand alles is gedaan wat redelijkerwijs mogelijk was om de gedetineerden te redden. Zolang dat niet is aangetoond moet ernstig rekening worden gehouden met de mogelijkheid dat de Staat te kort is geschoten in de zorg voor deze gedetineerden, wat een zeer ernstige misstand zou opleveren.”

En zolang daar rekening mee gehouden moet worden, is het volgens de rechter gerechtvaardigd om niet alleen kritiek uit te oefenen op de overheid in het algemeen, maar ook op de minister, die als zodanig doorgaans bij zijn of haar naam wordt aangesproken. Wat betreft de spandoeken wees de rechter het spoedeisend belang af, waardoor er geen uitspraak in kort geding kon komen. Willen de krakers alsnog een uitspraak over de spandoeken, dan dienen zij een ‘normale’ bodemprocedure tegen de staat aan te spannen.

Verdonk werd 11 november bovendien op het matje geroepen door de Onderzoeksraad voor Veiligheid omtrend haar besluit om 250 overlevenden van de brand, uit te zetten. Van deze groep had de Onderzoeksraad er nog vijftig nodig als getuige in het onderzoek naar de brand.

-- Peter Barton
[ingezonden stuk]

Gevangenis Doetinchem brandonveilig

Naar aanleiding van de Schipholbrand zijn alle gevangenissen op brandveiligheid onderzocht. In Doetinchem bleek de gevangenis zó brandonveilig dat per 29 november de gevangenis is gesloten. De gevangenen zijn ondergebracht in andere gevangenissen.

Soedanese vluchtelingen in Egypte

Verenigde Naties mede-verantwoordelijk voor moord op 27 vluchtelingen in Egypte

Op 30 december bestormt de Egyptische relpolitie een protestkamp van zo'n 3000 Sudanese vluchtelingen. 27 vluchtelingen, waaronder 11 kinderen, verlaten het leven. Vermoord door de bloedlustige relpolitie, door de ijsskoude president Mubarak en niet in het minst door de mensonwaardige bureaucraten van de VN (Verenigde Naties).

De Sudanese vluchtelingen richtten in september 2005 een kamp op voor het bureau van de VN. Ze protesteerden hiermee tegen de onderdrukkende manier waarop ze in Egypte door de VN, door de staat en door de racistische maatschappij behandeld worden. Ze eisten respect of asiel in een ander land, eisten met opgeheven hoofd hun leven op. Op 30 december antwoordden de machtigen eenduidig dat waar-digheid bestraft moet worden. Met de dood.

Op vraag van de VN geeft Mubarak het bevel tot de ontruiming van het kamp. Om 3 uur 's nachts omsingelen duizenden rellieken het kamp. Nadat de actievoerders duidelijk maken dat zij het kamp niet vrijwillig zullen verlaten, zet de politie tijdens deze winternacht het waterkanon in. Hierna wordt het kamp bestormd. De bezetters bekogelen de politie met alles wat ze te pakken krijgen, verzetten zich tegen de repressie, proberen hun positie staande te houden. De politie breekt het kamp binnen met behulp van stokslagen en gas.

Achteraf schuift Mubarak de verantwoordelijkheid voor de 27 doden in de schoenen van de Sudanese vluchtelingen die zich verzetten. 183 van hen zitten nog steeds opgesloten en worden ondervraagd door de loopjongens van de VN die zullen beslissen of de ondervraagden het waard zijn om in Egypte te blijven, of toch maar niet. Want zoals men zegt... Er zijn vredesovereenkomsten in Sudan. En... wie vlucht omwille van economische redenen is geen “echte vluchteling”.

De tekst die hierop volgt is het pamflet van de Sudanese actievoerders. Het laat zien op welke manier de VN, bewakers van de mensenrechten, omgaat met mensen.

1) We weigeren vrijwillig terug te keren naar Darfour omdat de regio nog altijd niet veilig is.

2) We weigeren ook om ons permanent te vestigen in Egypte, omdat de samenwerking tussen de Egyptische en de Sudanese staat ons leven hier moeilijk maakt.

3) We weigeren de willekeurige, ongerechtvaardigde arrestaties van de Sudanese vluchtelingen in Egypte, velen zitten gevangen zonder aanklacht of toegang tot legale bescherming.

4) We weigeren de oneerlijke procedures die door het bureau van de UN gebruikt worden voor het behandelen van vluchtelingen.

5) We weigeren de praktijk van de VN die discrimineert tussen Sudanese vluchtelingen van verschillende etniciteiten of regio's. De Sudanese vluchtelingen moeten worden gezien als 1 groep en niet verschillend behandeld worden.

6) We vragen dat de VN de vluchtelingendossiers die gesloten zijn heropent, zodat de geweigerde aanvragers hun recht om in beroep te gaan kunnen uitoefenen.

7) We vragen dat de VN in rechtstreeks contact met individuele Sudanese handelt en niet via derde partijen.

8) We vragen dat het bureau van de VN geen enkele organisatie het recht om te spreken in naam van de vluchtelingenorganisatie toestaat.

9) We vragen dat de VN het niet toelaat dat de “vier vrijheden” die gedeeld worden tussen de Egyptenaren en de Sudanese (vrijheid van beweging, bezit, verblijf en werk) tegen ons gebruikt worden, door ons bijvoorbeeld te dwingen om terug te keren naar Sudan of ons permanent te vestigen in Egypte.

10) We vragen dat de VN de vluchtelingen beschermt tegen aanvallen van vertegenwoordigers van het Sudanese parlement die in Egypte wonen en de belangen van de Sudanese vluchtelingengemeenschap tegenwerken.

11) We vragen dat de VN pas gearriveerde Sudanese registreert zodat ze met hun aanvraag voor het vluchtelingenstatuut kunnen beginnen. 12) We vragen dat de VN helpt om de 500 Sudanese vluchtelingen te vinden die, volgens het Rode Kruis, “verdwenen zijn” sinds ze in Egypte aankwamen.

13) We vragen dat de VN hun veiligheidspersoneel dat vredevolle demonstraties probeert te voorkomen weghaalt van bij hun bureau.

14) We vragen dat de VN de hulp van andere organisaties uitdeelt, onmiddellijk en zonder discriminatie.

15) We vragen dat de Egyptische politie en ander veiligheidspersoneel getraind worden om vluchtelingen te behandelen naar hun mensenrechten, gezien de vluchtelingen nu veelvuldig worden mishandeld door de autoriteiten in hun gastland.

16) We vragen de VN om bijzondere zorg te besteden aan de meest kwetsbare groepen zoals de gehandicapten, de ouderen, de kinderen en de weduwen.

17) We vragen aan de VN om te antwoorden op de vele klachten die Sudanese vluchtelingen maakten over hun misbehandeling door veiligheidspersoneel en anderen tijdens hun verblijf in Egypte.

18) We vragen dat de VN hun personeel van het bureau in Caïro leert om de vluchtelingen op een humane manier en met basisrespect te behandelen.

19) We vragen dat de VN vlug herstarten met de procedures voor het behandelen en opnieuw vestigen van zij die als vluchtelingen aanvaard zijn.

20) Wij vragen dat de VN alle nodige stappen onderneemt ofwel om de serieuze problemen die we opgenoemd hebben op te lossen, ofwel om de vluchtelingen naar een ander land over te brengen waar ze op een effectievere manier behandeld zullen worden.

Handen af van Val di Susa!

Berichten uit de strijd tegen de TGV Lyon-Turijn.

Na de brand die zich vanaf eind oktober verspreidde over Frankrijk - en veel verder ging dan het epifenomeen 'jongeren uit de banlieus' - om uitgestrekte delen van het grondgebied aan te tasten, duizenden nachtwerkersters heeft betrokken en politiekantoren, scholen, bussen, warenhuizen en andere supermarkten heeft geraakt, konden we niet anders dan met een blijde blik naar de revolte van het Val di Susa, aan de andere kant van de Alpen, kijken.

De hele bevolking van deze afgelegen vallei die ligt tussen Modane en Turijn is betrokken; de woede explodeert tegen de aanvang van de werken aan een hoge snelheidstrein-spoorlijn. En ja, natuurlijk is er het uranium en het amiant die ze tijdens de toekomstige werken zullen moeten verteren, natuurlijk zal het lawaai twintig jaar onverdraaglijk zijn, natuurlijk zal het bergmassief doorkliefd worden omwille van de winst voor enkelen. Maar er is vooral de wil om tegenover en tegen alles - technologie, vooruitgang of de keuze van de verkozen democraten - een zekere verhouding tegenover hun omgeving en de mogelijkheid om over hun eigen levens te kunnen beslissen, te vrijwaren.

De sabotagedaden tussen 1996 en 1998 in de voetsporen van de bergpaden van de partizanen, daarna betogingen, wilde stakingen, weg- en spoorblokkades en heftige confrontaties met de ordetroepen om de eerste terreinprospecties te verhinderen: ze hebben in enkele maanden tijd een groot deel van de taal van de kritiek leren gebruiken om te bevestigen dat ze deze Hoge Snelheid niet willen.

Ze stellen zich niet tevreden met het vreugdevol feesten bij elke terugtocht van de technici die de vallei komen doorzoeken om haar daarna te verscheuren tijdens deze wintermaanden. Ze stuwen alles verder: samenkomen in grote vergaderingen, samen nadenken en samenzweren tegen deze wereld.

-- Enkele gerevolteerden uit de metropolen.

Al meer dan 10 jaar verzet de bevolking van Val di Susa zich tegen het monsterlijk project van het hogesnelheidstreintraject Lyon-Turijn.

De hogesnelheidstrein (TGV in het Frans en TAV in het Italiaans) profileert zichzelf als de speerpuntontwikkeling van het spoorwegnetwerk en wordt gedefinieerd als een onvermijdelijke stap van de vooruitgang en de technologie. Geen enkele politicus of journalist kan het zich inbeelden dit project ter discussie te stellen. Maar aangezien wonderen zeldzaam zijn, moet er een prijs voor betaald worden: volledig nieuwe spoorlijnen met geometrisch gemodificeerde beddingen, een volledig andere elektrische voeding en zeer hoge onderhoudskosten.

Dit project betekent voor de inwoners van Val di Susa de vernietiging van hun omgeving. Tonnen beton zullen de vallei binnendringen om een spoorlijn te bouwen die de dorpen zal doorkruisen. Er zullen tunnels geboord worden in de nabije bergen waar zich hoge concentraties amiant, uranium en radon (allemaal zeer schadelijke, radioactieve stoffen) bevinden. Dit alles om de koopwaren en de zakenmensen sneller te doen circuleren.

Door de jaren heen heeft er zich als oppositie tegen de TAV een grote beweging ontwikkeld: 'gewone' mensen, ecologistische groepen, een aantal lokale instellingen en strijdcomités. Deze laatste zijn geboren met de intentie om alle inwoners van Val di Susa te informeren over het 'probleem van de TAV' en om samen de strijd tegen dit project te ontwikkelen.

Na een gigantische betoging in juni 2005 waarbij meer dan 30 000 mensen door de vallei trokken met 'NO TAV'-spandoeken, hebben de lokale comités drie permanente bezettingen opgezet op de terreinen waar de eerste verkenningen van de bergen zullen beginnen. Die prospecties zijn de eerste stap in de richting van de realisatie van de tunnels.

In het leven geroepen om deze zone voortdurend in het oog te houden, zijn ze al snel plaatsen van ontmoeting, socialisatie, wederzijdse confrontatie en informatie geworden. Daar vinden jongeren, families en ouderen elkaar elke dag, ze doen een ervaring van zelfbeheer leven die het vernietigende project overstijgt. Deze bezettingen zijn gegroeid dankzij de bijdrage van iedereen, elk naar eigen vermogen: de ene zorgt voor stoelen, de andere voor verwarming; de ene kookt, de andere zorgt voor wat goede wijn. Op deze momenten verschaffen de mensen zichzelf de mogelijkheid om een leven te scheppen dat niet geprogrammeerd is door dagelijkse routine. Allemaal individuen die zich een tijdje geleden misschien nooit toonden, maar nu praten, nadenken, discussiëren en hun zelfverdediging en het redden van de vallei uitstippelen.

De levendige geest van zelfbeheer, vergaderingen en samenkomsten staat op gespannen voet met de bemiddelingsrol die de burgemeesters en lokale instellingen opnemen en met de ijzere vuist van de provincie Piémont en de regering. De burgemeesters en gemeenteraden hebben ervoor gekozen alles zoveel mogelijk te doen vertragen, aangezien ze zich tussen twee vuren bevinden: langs de ene kant een bevolking die zich tegen de TAV compromisloos verzet en aan de andere kant de top van hun partij die regelmatig op de start van de werken aandringt. (...) Uit: El Salvanel, nummer 3, november 2005.

Deze stukken tekst werden overgenomen uit de brochure 'A toute allure', die je (in het Frans) kan vinden op <http://cettesemaine.free.fr/>

KRONIEK 2005

4 juni - In de vallei betogen meer dan 30 000 mensen nadat het begin van de bodemprospecties werd aangekondigd.

20 juni - Een poging van de bodemonderzoekers om het terrein van Borgone in bezit te nemen wordt door de lokale bevolking, met een samenkomst op de plaats zelf, verijdeld. Een journalist van TG3 wordt weggejaagd.

27 juni - Een poging om het prospectieterrein van Bruzolo in bezit te nemen wordt verijdeld.

29 juni - Een poging om het prospectieterrein van Venaus in bezit te nemen wordt verijdeld.

9 september - Samenkomsten en piketten aan de stations van verschillende steden in de Alpen, in solidariteit met de strijd van het Val di Susa.

6 oktober - De minister van transport schort het plan om 900 flikken in te zetten om de prospectieterreinen in bezit te nemen op.

13 oktober - De Franse minister van transport huldigt de eerste werken aan La Praz in de Savoie in.

30 oktober - Dit is, legaal gezien, de laatste dag waarop de prospecties mogen plaatsvinden. Een zee van mensen verdedigt de vallei. De toegangswegen en prospectieterreinen worden geblokkeerd. Meer dan 1000 flikken begeleiden de technici die er proberen door te komen, ondanks vele charges kunnen ze toch niet doorbreken. De treinsporen die Modane en Turijn verbinden worden meer dan 30 keer geblokkeerd, in vele fabrieken breekt een wilde staking uit. Rond 17u moet de regering haar nederlaag toegeven. De burgemeesters bekomen een deal: de flikken trekken zich, in ruil voor de opheffing van de barricades, voorlopig terug. De dag eindigt met feestelijkheden in de dorpen.

31 oktober - Het woord 'verraad' wordt werkelijkheid: de flikken vallen om 3u 's nachts de vallei binnen. In reactie worden verschillende stations bezet. Op een algemene vergadering wordt beslist tot een nieuwe betoging en algemene staking midden november.

6 november - De flikken 'vinden' een bompakket met 'Val di Susa Rossa' op een nationale autosnelweg. Al snel beginnen de spookverhalen over anarchistenvan hun ronde te doen in de pers en politiek.

8 november - De militarisering van de vallei wordt duidelijk: inwoners moeten minstens 4 controles passeren vooraleer ze op hun werk geraken, de arbeiders die op de prospectieterreinen werken worden beschermd door honderden flikken en worden met geblindeerde bussen aangevoerd, meer dan 100 mensen worden gedagvaard voor de blokkades van 31 oktober,...

13 november - Honderden mensen houden een fakkeltocht langs de partizanenpaden.

16 november - Meer dan 80 000 mensen betogen van Bussoleno naar Susa, de algemene staking

wordt grotendeels opgevolgd ondanks de weigering van de nationale vakbonden om ze te steunen. In het Val di Susa wonen ongeveer 50 000 mensen - 15 000 flikken bezetten momenteel de vallei.

28 november - De flikken bouwen versterkingen op rond het prospectieterrein van Venaus.

29 november - Opnieuw een betoging die 30.000 mensen verenigt, 5000 anderen vallen het prospectieterrein van Venaus aan. De flikken worden verjaagd en er wordt tot een permanente bezetting beslist.

30 november - Lokale boeren brengen met hun tractors barricademateriaal naar de site van Venaus (op 1500 m hoogte).

2 december - De flikken doen een eerste poging om de bezetters van Venaus te verjagen. Rond 22u trekken ze zich terug, onder de indruk van de snelle mobilisatiekracht (op één uur tijd daagden 600 bewoners van het nabije dorp op).

5 december - De minister van Binnenlandse Zaken kondigt aan dat hij 900 extra agenten naar het Val di Susa zal sturen.

6 december - Rond 3u30 vallen meer dan 1000 flikken de site van Venaus aan. De 200 aanwezige bezetters worden in elkaar geslagen en verdreven. Het nieuws sijpelt door naar de rest van de vallei: de klokken van de kerktorens luiden, mensen tot in Turijn komen op straat, er breekt een spontane staking uit in de fabrieken, scholen, bureaus,...

De betogers blokkeren de autosnelwegen en de spoorwegen. In de dorpen van het Val di Susa worden barricades opgeworpen en wegversperringen ingericht. 5000 betogers proberen de site van Venaus terug in handen te krijgen, er wordt zwaar gevochten.

In Turijn breken rellen uit tussen de politie en een 2000-tal betogers. De president van de provincie Piémonte ontsnapt ternauwernood aan een pak rammel.

7 december - In tientallen Italiaanse steden worden solidariteitspiketten gehouden.

8 december - 30 000 betogers vertrekken vanuit Susa naar Venaus. De politiecontroleposten op de weg worden aangevallen. De 250 rellfikken die de site moesten bewaken worden in het nauw gedreven en vluchten. De infrastructuur die op de site aanwezig was wordt vernietigd, er worden nieuwe barricades opgericht.

10 december - De Italiaanse regering belooft een onderzoek uit te voeren naar de ecologische impact van het project alvorens de werken te laten beginnen.

12 december - Het parket van Turijn plaatst de site van Venaus onder speciaal juridisch toezicht. De werken zullen, na aanvraag, gewoon kunnen verdergaan.

17 december - Opnieuw betoging in Turijn.

Bedenkingen bij de revolte in Frankrijk

De Franse banlieus kennen een lange ‘traditie’ van gewelddadige reactie op politie- en Staatsterreur. Nochtans bleven deze reacties meestal vrij beperkt in tijd en ruimte: maximaal enkele dagen, beperkt tot enkele specifieke wijken. Na de moord op de twee jongens in Clichy-sous-Bois, verspreidde de reactie zich echter heel snel. Eerst naar de andere wijken in Parijs, daarna naar andere Franse steden en tenslotte met uitzaaien in het buitenland. Deze verspreiding onthult een zeker opstandig bewustzijn van de maatschappelijke problemen en tegenstellingen. De brandstichtingen in België, de rellen in Brussel droegen juist door die herkenning een zeker politiek karakter in zich; een herkenning van de uitsluiting en de discriminatie in de Franse banlieus ten opzichte van de eigen situatie. Het zou kunnen dat deze herkenning werd ingegeven door een overvloed aan beelden en berichten in het mediaspektakel, toegegeven. Maar het bewijst alleszins dat nog lang niet iedereen de maatschappelijke problemen en conflicten beschouwt als puur persoonlijke individuele problemen. Het bewijst dat de atomisering⁽¹⁾ zich nog lang niet overal gevestigd heeft.

Het failliet van links

Links (partijen, vakbonden, geïntegreerde sociale organisaties) kan met deze revolte niets aanvangen; niet zozeer omwille van haar gewelddadige karakter dan wel omwille van haar weigering van de dialoog. Er is tussen de miserie in de banlieus en de gezagsdragers geen communicatie, geen dialoog mogelijk; de sociale rebellen erkennen geen vertegenwoordigers. En daar valt links, met haar eeuwige integratiedrang, door de mand. Ook anarchisten en opstandelingen moeten zich afvragen hoe ze tegenover de alsmat meer ‘irrationele’ conflicten (d.w.z.: niet (direct) politiek te vertalen) staan; of beter: hoe ze denken te kunnen interveniëren in de bestaande sociale conflicten. Niet om van alle revolterenden anarchisten te maken, maar wel om de revolte concrete resultaten te laten afwerpen die ze de moeite waard maken.

De evidentie van de doelwitten

Laten we de uitgebrande auto’s maar nemen voor wat ze zijn: toortsen van opstandigheid, tekens en taal van de rebellie van de banlieus.

Daarnaast zijn de opstandigen wel verder gegaan dan het tonen of uitspreken van hun misnoegen: commissariaten, bedrijven, warenhuizen, staatskantoren,... werden aangevallen. Ook al lijkt diepere analyse en kritiek op het bestaande te ontbreken, toch blijken velen de verantwoordelijken voor de uitbuiting en sociale ellende makkelijk te kunnen identificeren. En het is op dit punt dat anarchisten hun interventie kunnen doen: de ruimte die door de –vrij blinde– woederevolte is vrijgemaakt (zowel fysiek: minder repressieorganen in de onmiddellijke omgeving, de flikken durven onze wijken niet meer in; als mentaal: doorbreken van de passiviteit) aangrijpen om met discussie en daden een allesomvattende kritiek te formuleren op het bestaande.

De maskers vallen af

De toenemende prostitutie van links aan de islam (die de onderdrukking van deze specifieke religie in het Westen ziet als een toekomstig revolutionair potentieel) toonde tijdens de rellen haar reactionaire karakter⁽²⁾. Er werd een fatwa uitgesproken over allerellende jongeren, moslimvaders werden door de imams met steun van de autoriteiten de straat opgestuurd om de dingen te kalmeren, in de wijken waar het islamitisch integrisme goed ingebed zit waakte de ijzeren hand van Allah erover dat er geen rellen uitbraken. Aan links hebben we een broertje dood, maar evengoed aan elke religie – inclusief de islam. Religieuze autoriteiten tonen zich keer op keer de reactionaire handlangers van de overheersing.

En aan alle oprechte linkse anti-racisten: vergeet in jullie bestrijding van de onderdrukking van de islam, de orthodoxie, de secten,... niet dat elke religie gebaseerd is op uitsluiting, op gelovingen en heidenen, op een vereniging van arm en rijk, van heerser en overheerste, kortom, gebaseerd is op een reactionaire drang om de overheersing in stand te houden tot meerdere eer en glorie van Allah, Jahweh, Brahman, God,...

Uitzonderingsmaatregelen

Op momenten van relatieve crises kunnen we achterhalen wat de slagkracht is van de Staat. Dan blijkt de voortdurende hersenspoeling door de media, de conditionering door het onderwijsstelsel⁽³⁾, de abstractie van het politiek spektakel niet te volstaan om de orde te beschermen. Daarom bedient de staat zich op zulke momenten van zogenaamde ‘uitzonderingsmaatregelen’ die toelaten de sluimerende militarisering van de sociale ruimte te verheugen en versnellen: sperzones, avondklok, patrouilles, verbod op verkoop van benzine tot en met deportatie. En deze repressie heeft niet alleen de gedeeltelijke uitdoving van de revolte tot gevolg; ze heeft daarvoor duizenden jongeren in de gevangenis moeten doen belanden. Dit schijnbaar archaisch repressiemiddel vervult telkens weer haar taak: opsluiting van al diegenen die zich verzetten in de kerkers van de Staat.

De aanval op de symbolen van integratie

Niet enkel auto’s, reclameborden en andere attributen van het kapitalisme werden aangevallen, maar ook allerlei symbolen van de integratie in de Franse republiek waren het doelwit van de veralgemeende woede. Een sporthal, scholen en kindercrèches moesten er aan geloven. Men zou kunnen denken dat deze vernielingen de ultieme vorm van het snijden in eigen arm zijn, de vernietiging van de eigen leefomgeving. Dat is net het punt: het is de verwerping van de aange-reikte middelen om te overleven in de banlieu, het weigeren van de uitgestoken hand die vriendelijk de integratie en de aanvaarding van de levensomstandigheden aanbiedt. De boodschap is duidelijk: er is geen opwaardering mogelijk in deze buurten, alles moet er tegen de grond. Niet het leefbaar maken van de banlieu, maar haar vernietiging is het doel.

Geweld en geweld is twee

In onze positieve waardering van de gebeurtenissen in Frankrijk moeten we erover waken het interne geweld in de banlieus (seksisme, machisme, drugsproblematiek, patriarchaat,...) niet te minimaliseren. Tegelijkertijd heeft de opstand dit geweld naar buiten toe gericht; naar degenen die er de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor dragen. Daardoor werden de interne machtsrelaties wellicht duidelijker zichtbaar.

We moeten het verschil tussen rellen en opstand goed begrijpen, iets wat vele kameraden niet doen. Rellen zijn bewegingen die een sterk irrationeel karakter in zich dragen. Ze kunnen om eender welke reden beginnen: omdat er iemand gearresteerd wordt, omdat de flikken iemand vermoorden tijdens een razzia of zelfs omwille van een ruzie tussen voetbalfans. Het heeft geen zin om bang te zijn voor dit fenomeen. Weet je waarom we bang zijn? Omdat we de dragers zijn van de ideologie van vooruitgang en verlichting. Omdat we geloven dat onze zekerheden ons garanderen dat we gelijk hebben, en dat deze mensen irrationeel zijn (misschien zelfs fascistische provocateurs), mensen die we ten alle prijze stil en ver van ons moeten houden. De realiteit is anders. In de toekomst zullen er meer en meer van dit soort situaties van subversieve rellen, die irrationeel en ongemotiveerd zijn, plaatsvinden.

Ik voel dat de angst zich bij veel kameraden verspreidt in het licht van deze realiteit, er steekt een verlangen de kop op om terug te gaan naar de methodes die gebaseerd zijn op de waarden van het verleden en de rationele capaciteit om te verduidelijken. Maar ik geloof niet dat het mogelijk is om die methodes nog lang te blijven gebruiken.

Natuurlijk zullen we onze kranten kunnen blijven uitbrengen, onze boeken en geschreven analyses kunnen blijven publiceren, maar zij die de linguïstische middelen nog hebben om ze te lezen en te verstaan zullen alsmat kleiner in aantal worden. Wat veroorzaakt deze situatie? Een serie van realiteiten die mogelijks opstandig of objectief gezien allesbehalve opstandig zijn. En wat moet onze taak zijn? Blijven argumenteren met de methodes van het verleden aan onze zijde? Of proberen om deze spontane rellen in een effectief opstandige richting te duwen die er toe in staat is niet alleen de ingesloten aan te vallen die zich verschuilen in hun afgeschermd burcht, maar ook het feitelijke mechanisme dat de taal en onze vermogens om te communiceren aan het aanvreten is. In de toekomst zullen we moeten werken in de richting van revolutionaire en opstandige instrumenten die kunnen gelezen en begrepen worden door de uitgebuitenen.

Citaat van anarchisten uit 1988, n.a.v. rellen in de voorsteden van Londen.

De massabewegingen die vandaag de dag zo’n indruk maken op onze kameraden omwille van hun gevaarlijkheid - en naar hun mening - zinloosheid, zijn tekenen van de richting die de strijden van morgen zullen opgaan. Zelfs nu zijn vele jonge mensen er niet meer toe in staat om de situatie waar ze zich in bevinden te evalueren. Ze hebben zelfs het minimum aan ‘cultuur’ die de school ooit verschaft niet meer, ze worden gebombardeerd met berichten van gratis geweld, ze worden op duizenden manier geduwd naar ononderbroken, irrationele en spontane rebellie - die de ‘politieke’ doelen die de vorige generaties met zulke duidelijkheid dachten te zien, ontbeert.

Citaat van anarchisten uit 1988, n.a.v. rellen in de voorsteden van Londen.

Noten

- (1) Atomisering: elk individu wordt op alle terreinen op zichzelf teruggeworpen. Er is amper nog sprake van echte sociale relaties, iedereen lijkt wel een ‘atoom’ te worden, we leven naast en ondanks elkaar - niet met elkaar.
- (2) De voorbeelden van deze prostitutie zijn alomtegenwoordig in Frankrijk. De linkse partijen (van de trotskisten tot de communisten) zijn niet vies van verbonden met islamistische organisaties. Het platte anti-americanisme lijkt ineens bondgenootschappen en steun aan bewegingen als Hamas en Jihad in Palestina goed te praten. Tarek Ramadan, de pleitbezorger van een zogenaamde ‘progressieve’ islam en verspreider van reactionaire zever, wordt regelmatig uitgenodigd in linkse kringen en spreekt zelfs op het Europees Sociaal Forum.
- (3) Conditionering: het afstemmen van gedrag en gewoontes op maatschappelijke normen en vereisten.

Lanakense jeugd in 2006 onder camerabewaking?

In een krantenartikel dat ging over de geplande verschuiving I van Maastrichtse coffeeshops richting stadsrand deed de burgemeester van Lanaken een zeer opmerkelijke uitspraak. Hij zegt er voorstander te zijn van een ‘zerotolerantie voor drugs’ in Lanaken, het saaie rechts-conservatieve slaapstadje waar zijn onverdraagzame CD&V-dictatuur zich sinds 2000 opnieuw in het gemeentebestuur genesteld heeft.

Deze uitspraak werd gevolgd door de volgende opmerking van onze carnavalliedjes zingende burgemeester: “Wij blijven daarom controles houden op de bussen van De Lijn en het autoverkeer. Volgend jaar gaan we ook een tiental camera’s plaatsen aan de grensovergangen, de jongerenontmoetingsplaatsen en de grotere parkings in het centrum”. (uit: Het Belang van Limburg, zaterdag 24 december 2005).

Hieruit blijkt dat de burgemeester schijnbaar niet weet dat:

1. er geen sprake is van overlast in Maastricht, en al zeker niet waar het de coffeeshops betreft. Die overlast bestaat alleen in de koppen van onverdraagzame kankeraars.
2. dat er maar twee wegen zijn van Smeermaas richting Maas-tricht, en dat de gebruikers in de toekomst geen andere wegen kunnen nemen, om het even waar die coffeeshops worden ingeplant. Er verandert in werkelijkheid dus helemaal niets.
3. dat de verplaatsing van een paar coffeeshops geen reden is om nu ineens maar heel het dorp vol te hangen met bewakingscamera’s om onze jongeren in de gaten te houden.

DIT IS EEN GROVE AANTASTING VAN DE VRIJHEID VAN ONZE JEUGD, DE VRIJHEID OM SAMEN TE SCHOLEN, OM ELKAAR TE ONTMOETEN EN HET RECHT OM DAARBIJ NIET VOORTDUREND ‘OVERLAST’ TE ONDERVINDEN VAN CONTROLES DOOR FLIKKEN EN CAMERA’S.

JONGEREN VAN GROOT-LANAKEN, JULLIE HEBBEN DE VRIJHEID EN HET RECHT OM SAMEN TE KOMEN EN IN GROEP ERGENS TE STAAN. WAT DE BURGEMEESTER BEGRIJPT ONDER ‘OVERLAST’ IS BLIJKBAAR IETS ANDERS ALS WAT JULLIE DAARONDER VERSTAAN. DE STRAAT IS VAN IEDEREEN, EN NIET ALLEEN VAN RIJKE BURGERS!

DAAROM ROEPEN WIJ DE JEUGD OP TOT VERZET TEGEN DE PLANNEN VAN DICTATOR VANGRONSVELD, DE VRIEND VAN DE RIJKEN. HIJ WIL DE MENSEN ANGST AANJAGEN MET EEN DODE MUS, EN DE JONGEREN DAARBIJ VISEREN.

Het zal er zeker wel aan liggen dat er gemeenteraadsverkiezingen komen in 2006?

-- Lnk
[ingezonden stuk]

1/12 GRIEKENLAND - Aanslag met artisanele bom op het Ministerie van Economie, op 100 meter van het Griekse parlement, in Athene. Er werd een verwittiging gestuurd naar een krant - politiebronnen sluiten geen enkele piste uit, maar hebben een sterk vermoeden dat het om een anarchistische actie gaat. De aanslag vindt plaats op het moment dat in Griekenland grote stakingen tegen het regeringsbeleid van start gaan.

10/12 ITALIË - Net zoals een paar weken ervoor worden in Bergamo ruiten van banken ingesmeten en slogans achtergelaten. Eerder werden op gelijke tijdstippen ook in naburige steden al banken aangevallen.

12/12 FRANKRIJK - In Rennes breken na het verbod van een rave rellen uit. De rellen duren meer dan 24 uur. Verschillende winkels en instellingen moeten het ontgelden.

14/12 SPANJE - In Barcelona wordt de inkomhal van het CIRE (instelling die de gevangenisarbeid en ‘reïntegratie’ van ex-gedetineerden organiseert) met 8 liter benzine in brand gestoken. De aanval wordt opgeëist door anarchist

16/12 GRIEKENLAND - 20 jongeren vallen in Athene 2 politieagenten aan. De agenten raken zwaar gewond en de jongeren maken een wapen buit. In Athene worden 15 auto’s van Fiat-verdelers in brand gestoken terwijl in Salonika 2 bommen (gasbidons) geworpen worden naar kantoren van Eurobank. De politie vermoedt dat het om anarchist

17/12 FRANKRIJK - In Parijs valt het ALF twee bontwinkels aan. De ruiten worden aan diggelen gesmeten, tags gespoten en de sloten gesaboteerd.

18/12 ITALIË - In de regio van Turijn worden 9 voertuigen in brand gestoken. In de week daarvoor verschenen in de regio van Turijn vele tags en graffiti’s die dreigden met acties tegen winkelcentra en structuren van de macht.

18/12 BELGIË - Aan het gesloten asielcentrum De Refuge in Brugge wordt een kerstwake gehouden om steun te betuigen aan de opgesloten immigranten.

20/12 SPANJE - In verschillende steden in Catalonië vinden acties plaats tegen structuren van Staat en Kapitaal in solidariteit met de anarchistische kameraden die berecht worden in Aken. In Santiago de Compostela worden 10 banken (waaronder Deutsche Bank), 5 bankautomaten, 1 politie-commissariaat en verscheidene telefooncellen dichtgemaakt met silicone. In Coruña werd de deur van de Deutsche Bank dichtgelast. In Lugo werden 6 bankautomaten en instellingen met silicone dichtgemaakt. In Ferrol werd de Deutsche Bank aangepakt en ook enkele staatsinstellingen. Op alle plaatsen van actie werd een vlugschrift teruggevonden die de vrijlating eist voor de anarchistische kameraden in de Duitse gevangenis

21/12 ITALIË - Nadat eind december al tientallen banken in Bergamo waren aangevallen door vanden, vinden er opnieuw drie aanvallen tegen bankfilialen plaats.

22/12 GRIEKENLAND - In Athene ontploft een bom voor het ministerie van Ontwikkeling. De aanval wordt opgeëist door ‘Revolutionaire Strijd’.

23/12 ITALIË - In Bergamo worden nogmaals drie banken aangevallen. De pers bericht al enkele weken over een opflakking van het aantal aanvallen op banken in Bergamo en omgeving.

23/12 ITALIË - In Treviso vallen anarchist

25/12 FRANKRIJK - In Parijs worden 100 auto’s in brand gestoken, wat volgens de politiechef overeenkomt met “een normaal weekend.”

25/12 BELGIË - In Antwerpen worden 11 bankautomaten, 6 Selfbanken en 1 bankkantoor gesaboteerd met lijm. “Solidarity with the Aachen 4! The rebellion is contagious.”

26/12 NEDERLAND - De auto van C. Lauret, directeur van Roche-farmaceutisch bedrijf dat banden heeft met HLS, wordt besmeurd en gesaboteerd.

27/12 FRANKRIJK - Vier jongeren worden aangehouden omdat ze de dag daarvoor molotovcocktails tegen het politiecommissariaat van Othis hadden gesmeten.

30/12 SPANJE - In Castillia de la Mancha worden meerdere bankfilialen aangevallen in solidariteit met Sergio D.L., die wordt aangeklaagd wegens deelname aan de rellen tijdens de Wereldbank-top in 2003.

31/12 SPANJE - In Granada ontploft een artisaan

31/12 BELGIË - Voor de gevangenis

31/12 SPANJE - In Madrid wordt een filiaal van La Caixa-bank gesaboteerd in solidariteit met Sergio D.L.

2/01/2006 SPANJE - In Madrid worden twee bankfilialen aangevallen met artisanale explosieven.

3/01GRIEKENLAND - In een autogarage voor de ingang van het lokaal van de regeringspartij ‘Nieuwe Democratie’ in Athene ontploffen drie artisanale explosieven kort na elkaar. Meerdere auto’s schieten in brand, waaronder die van de Finse minister van Buitenlandse Zaken. Het lokaal zelf wordt licht beschadigd. De actie wordt opgeëist door ‘Anti-Staat Rechtvaardigheid’ in solidariteit met alle gearresteerde anarchist

4/01/2006 SPANJE - In Barcelona worden 2 bankautomaten in brand gestoken in solidariteit met alle gearresteerde anarchist

5/01 SPANJE - Aan een twintigtal bankfilialen in Madrid blijken ‘s morgens replicas van revolvers te hangen, gedecoreerd als branddetectors. Erbij een berichtje: “Alleen gebruiken in geval van nood. Niet gebruiken als je van je baas houdt of gelukkig bent. Bij twijfel: raadpleeg je lokale dichter.”

6/01 ITALIË - In Trapani wordt de auto van een cipier in brand gestoken. Ook enkele andere auto’s gaan in vlammen op.

9/01 FRANKRIJK - In Alfortville werden op 17 december 4 gezinnen uit hun huizen gezet, waarna ze besloten te kamperen voor het gemeentehuis. Op 2 januari hielden ze op met te kamperen nadat ze waren ontvangen door de gezagsdragers. Op 9 januari wordt overdag een molotov

binnengesmeten in het gemeentehuis, net naast de burgemeester. Bij een nieuwjaarsceremonie van het gemeentepersoneel diezelfde dag werd een zak gevonden in de zaal met meerdere molotovcocktails in.

10/01 SPANJE - 28 honden bestemd voor vivisectie worden bevrijd uit de universiteit van Madrid.

10/01 ITALIË - In Cagliari ontploft een artisaan

10/01 ITALIË - Een camion van een vleesverwerkend bedrijf wordt in brand gestoken nabij Osopo.

12/01 CORSICA - In Ajaccio worden 3 auto’s van leerkrachten in brand gestoken. De spanning in de school was de dagen daarvoor te snijden aangezien meerdere leerlingen zware tuchtstraffen (12 dagen nablijven) hadden gekregen. De daders zijn niet gevonden.

14/01 BELGIË - Door de straten in Hasselt trekt een anti-bontbetoging. Er worden eveneens pamfletten uitgedeeld tegen de onderdrukking van niet-menselijke dieren.

14/01 FRANKRIJK - Aan het Pas-de-Callais wordt een gebouw van As-sedic (werkloosheidsbureau zoals VDAB) in brand gestoken. Het gebouw, met alle dure elektronische apparatuur en dossiers, ging volledig in vlammen op.

16/01 FRANKRIJK - In Straatsburg draait een internationale betoging van dokwerkersters tegen de liberalisering van de havenarbeid uit op rellen. Tientallen ordehandhavers raken gewond, er worden auto’s in brand gestoken en er wordt serieuze schade aangericht aan het Europees Parlement. Meerdere dokwerkers krijgen enkele dagen later door het Franse gerecht gevangenisstraffen van enkele maanden opgelegd voor hun verzet.

16/01 NEDERLAND - Het bezette bos in Schinveld wordt door de politie ontruimd. Een deel van dat bos moet gekapt worden omwille van de landingsbaan van de nabije NAVO-basis. De activisten hadden zich verschanst in boomhutten en vastgemaakt met lock-ons.

19/01 BELGIE - In Gent, Antwerpen, Geel, Kortrijk, Sint-Niklaas, Ieper, Brugge, Brussel, Louvain-La-Neuve en Leuven delen anarchist

19/01 BELGIË - In Gent krijgt het VLD-kantoor uitwerpselen (“van het deportatiebeleid”) in haar brievenbus gedeponeerd. Ook de deur werd dichtgelijmd.

19/01 ITALIË - In verschillende Italiaanse steden vinden solidariteits-piketten plaats tegen asielkampen en deportaties, in solidariteit met de vervolgd

20/01 SPANJE - In het noorden van Madrid worden twee bankautomaten gesaboteerd in solidariteit met Sergio D.L.

21/01 VERENIGD KONINKRIJK - Gebouwen van de Universiteit van Oxford worden, ondanks de inbraakalarmen, zwaar gevangaliseerd door het ALF.

22/01 FRANKRIJK - In Toulouse gaat een gebouw van het ANPE (werkloosheidsbureau zoals RVA) in vlammen op. Ook een lokaal van Assedic dat vlakbij stond raakt beschadigd.

22/01 ITALIË - In Castromediano, Zuid-Italië, verstoren anarchist

23/01 GRIEKENLAND - In Athene ontploft een bom voor het kantoor van de regeringspartij ‘Nieuwe Democratie’. Een persbureau werd door ‘subversievelingen’ op voorhand ingelicht over de actie.

25/01 ITALIË - In Turijn protesteren anarchist

26/01 DUITSLAND - Een transporttrein met nucleair afval wordt tussen Gronau en Munster tegengehouden door activisten.

27/01 NEDERLAND - In Zaandam worden twee gevangenisboten in aanbouw (bestemd om gebruikt te worden als gesloten asielkampen) bezet.

"Kijk me niet in de ogen, ik ben een zwerfkind. Wie in de ogen van een zwerfkind kijkt, is verloren.

...

Ik wil je iets vertellen, iets dat gebeurde in een stad van een land waar ze muren lieten bouwen rondom de openbare parken. Waar de stedelijke woonwijken waren geweken voor luxe-appartementen en waren bezweken onder winkelcomplexen. Pleintjes waren er parkeerplaatsen en de straten een deelshef van betonnen kantoorblokken met slaapruijnte op zelder.

...

Luister, ginder hielden mensen op mens te zijn. Bij elk contact dreogen ze het masker van hun job, of dat van de consument. Niemand vond herkenning in de ogen van een ander. Op de bus en op straat was men voor alle veiligheid onverschillig ingetogen. Beheedzaam, overal, angst voor de ander, angst voor de confrontatie met zichzelf, voor de leegte, angst, altijd, overal. In de wooneenheden vulde een bedemloze stilte de ene troesteloze avond na de andere. Ze consumeerden prefab-dromen om de blik van het levensloze bestaan te ontwijken, schuimden in onbevredigbare hordes de lichtgevende etalages af op zoek naar apparaten in hun lievelingskleur.

...

Ze zit het. De stad en het leven waren uitverkocht. Alle ruimte was netjes ingekleurd en verdeeld onder de bloederstige vampieren van het geld. Het leven was kwijt.

...

Er waren daar nog anderen zoals ik. We kwamen van overal en leefden op straat, kinderen van dede ouders. We bewogen ons waar de schaduw het toeliet, altijd op de heede voor de bloedhonden van de staat. Waar we niet gezien werden, waren we veilig. De katten waren onze gelijken, we ontmoetten hen tussen het vuilnis, op de daken van de goedgevulde gebouwen en onder de bruggen van het dodelijk verkeer. Alles wat we hadden waren de stenen en het beten van de muren die ons altijd en overal buitensloten.

Illustraties: ephemeron

We leefden hand in hand met de dede. Sommigen zeiden dat ze niets meer verwachtten van het leven, dat ze blij waren met een gevulde maag en deden alsof niets hen nog raken kon. Anderen gingen elke dag een stapje verder in hun ongebonden gevecht voor het leven. Soms werden ze gepakt en we zagen ze nooit meer terug. Er waren er die niet meer kenden leven en ons achterlieten met de herinnering van pijn.

...

Laat één ding duidelijk zijn. Ik kan je niet bewijzen wat we voelden. Wiskunde hervalt wel vaker in stilte.

...

Teen gingen geruchten de ronde dat er grote controles op komst waren. Dat ze ons wouden oppakken, opsluiten en wegsturen. In hun ogen waren wij een probleem voor de stad, niet omgekeerd. Zwerfkinderen, zoals "zwerfvuil". De katten hielden de wacht.

...

Het gebeurde. De stad lag geluidsloos in de sneeuw. We slopen in groepjes door de straten op zoek naar overleven en wie weet iets meer. Een oerverdovend kattenalarm ontdeedde ons uit de stilte. Ik ken vlug weglopen, als ik wou, weg van die stad, van de bloedhonden, van het leven dat geen leven is. Maar wat had ik te verliezen? Ik keek naar de muren om ons heen en het voelde alsof ze op ons afkwamen. Ik stepte met denken. Neeit of nu... Onze tanden lachtten witter dan de sneeuw toen we startten met de sloop van alle muren die ons gevangen hielden. Het was niet langer het goud dat glansde, maar de vlammen in onze denkere ogen. Niet meer het koopwaar dat blenk, maar onze verhitte lichamen die dorstten naar meer. We jankten als de katten en voelden het leven opberrelen in onze verdoofde ledematen. Leven!

...

Teen hebben ze me naar hier gebracht. Tussen vier muren met tralies bonkt mijn hart nog na. Het is koud maar soms zweeit ik, in mijn ogen smeult het vuur. Ik houd ze goed open, misschien... vannacht... Waar ben ik morgen?

Kijk me in de ogen, ik ben een zwerfkind...

Lezerstersbrief

INFO-AVOND

over alternatieven voor vervuilende en vergiftigende tampons en maandverbanden.

Respect voor ons lichaam!

Woensdag 15 februari om 20u00
In Villa Skwattus Dei
Schapenstraat 29, 3000 Leuven

Gegroet!

Enkele narren geleden las ik een interessant artikel over de vagina en hoe ze langs alle kanten wordt aangevallen. ("De strijd om de vagina. Een doekje voor het bloeden of waarachtige bevrijding?"⁽¹⁾) Misschien even een verduidelijking voor mensen die geen idee hebben waarover ik het heb: tampons en maandverbanden zitten vol gif, ze kosten hopen geld, ze vervuilen enorm, ze worden verkocht door gore multinationals die ook nog eens op dieren testen. Maar het goede nieuws is dat je er vandaag nog mee kan stoppen! Maak je eigen leuke verbandjes, gebruik natuurlijke sponsjes of gebruik een bekertje om je bloed op te vangen.

Over dat laatste wou ik even iets kwijt: We hebben met enkele meisjes uit Brussel en Gent gezocht naar de goedkoopste manier om bloedbekertjes vast te krijgen. Je vindt ze wel in sommige "alternatieve" winkels, maar daar betaal je goed door. In Leuven kost een Keeper 40 pleuro! (Keeper is een merknaam

voor een bepaald type bekertje, je hebt ook de Mooncup of de Divacup. Ze verschillen niet zoveel van elkaar.) Je kan ze ook via internet bestellen, maar de laagste prijs die ik heb gevonden was 30 pleuro. Wij kopen ze in grotere getallen aan (in Engeland) en zo kunnen we de prijs iets verlagen, namelijk 20 euro. Het blijft duur, maar als je uitrekent wat je allemaal opdoet aan wegwerpbare gifdoekjes, dan komt het wel goedkoper uit. Het is niet de bedoeling om reclame te maken, maar enkel om te laten weten dat wij ze dus verkopen aan de minst dure prijs, lijkt me. (Als een lezerster een beter alternatief weet, laat me zeker iets weten!) Degene die wij hebben zijn Mooncups, ze zijn iets zachter dan andere varianten en ze zijn doorzichtig, zodat je kan zien hoeveel bloed er al inzit. Als je geïnteresseerd bent, stuur maar een mailtje naar pink_terror@fastmail.fm

En om van de gelegenheid gebruik te maken; nog een aankondiging: woensdag 15 februari geven we wat praktische info over hoe je kan stoppen met al die bucht te gebruiken! De info-avond zal doorgaan vanaf 20h in Villa Skwattus Dei, Schapenstraat 29, 3000 Leuven.

Groetjes!
terror

(1) Zie Nar nummer 198, juli/augustus 2005, p.3.

Uw brave buren waren stoute krakers!

Enkele maanden geleden werd het pand in de Rue Marie-Henriette in Elsene, Brussel, gekraakt. Vrijwel onmiddellijk werden er allerlei activiteiten georganiseerd: volkskeukens, infotheek, weggeefwinkel, ateliers, discussie-avonden... Eind december kregen de krakersters echter bericht dat de eigenaar, een katholieke orde die in theorie geen privaat eigendom erkent, van plan was het pand te verkopen - en de krakersters er dus uit te jagen. Op 13 januari organiseerde de krakersters een actie om de vermoedelijke ontruiming tegen te gaan. Daarbij werd de onderstaande tekst verspreid. Voorlopig is de ontruimingsdreiging geweken, en gaan alle activiteiten gewoon verder door. In Brussel, de hoofdstad van de Europese Unie, is het ongelooflijk moeilijk om een kraakpand te doen standhouden tegen de lange arm van de Eigendom en de Ordehandhavers. Het kraakpand Chez Henri in Elsene heeft, met haar naar Brusselse gewoonte al vrije lang bestaan, nu misschien wel een nieuwe tendens geforceerd...

Beste buren,

Hetgeen volgt is wellicht één van de laatste brieven van "Chez Henry". En ja, we zullen het huis weldra moeten verlaten.

Niemand wilde eigenaar zijn van het huis. Niemand keek ernaar om tot wij er ons installeerden om onze projecten te kunnen realiseren. Dat het reeds 10 jaar leegstond, verandert er niets aan. Zelfs het geld interesseert de verkopers nauwelijks (geërfd door een religieuze orde die materiële rijkdom en eigendom verwerpt). Maar wél is het voor hen -en hun bondgenoten van de politie- onaanvaardbaar dat het huis gebruikt wordt door misdadigers "zonder titel, zonder recht".

We zijn natuurlijk totaal niet verrast. Vandaar dat wij de rechten die ze ons ontzeggen, *zelf genomen hebben*. De maatschappij is het aan zichzelf natuurlijk verplicht om ons die rechten weer te ontnemen, daar wij er niet om knielden en smeekten. We vragen haar niéts meer. Het is misschien het gratische dat afschrikt. Ofwel de continue opkomst van nieuwe levensvormen die zich afscheiden van de passieve democratische consensus die de verwerpelijke gevestigde orde in stand houdt. Dit alles moet kost wat kost bestraft worden, gezien de dreiging die er van uitgaat.

Maar dat de oude wereld zich niet te vroeg verheugt! We zijn hier opgedoken, zoals op vele andere plaatsen. Onze "on-afhankelijkheid" kan storend zijn, maar het is de politiek tot in haar fundamenteën die we in haar blootje zetten, die we verwerpen. Vandaar dat we niet deelnemen aan de vertegenwoordigende politiek, dat we politiek leven, tot de politiek⁽¹⁾ is afgeschaft. De politie zal deze keer wellicht niet met haar overvalwagens durven uitpakken om de deuren te forceren, het zou een slecht beeld geven. Het zou te zeer de staat van oorlog, waarin we zitten, blootleggen terwijl deze kost wat kost verborgen moet blijven achter de heersende televisie-vrede.

De democratie -zoals ze steeds is toegepast- *betekent geen vrede*⁽²⁾. Tenzij dan de vrede van de matrakken, het traangas, de uitsluiting, het gevang en allerlei verdovende middelen. De democratie, of het misbruik van deze retoriek door de politiciers om ons in een illusie van vrijheid te houden, staat eerder voor de oorlog aan onze wensen, levensvormen, beslissings- en actiemogelijkheden. Het is eerder de gewelddadige (fysische of symbolische) pacificatie, uitgeoefend door een macht die reeds niet meer bestaat en die, in haar laatste stuiprekkings, vecht om te overleven in de blikken die zich steeds duidelijker afwenden van het verplichte, zonder al te goed te weten waarheen de blik te wenden. Wij verplichten niemand om in onze richting te kijken, maar diegene die wenst te zien, *zal zien*.

Ziedaar Henry een weinig ontmaskerd. Hij zal vertrekken en van naam en vorm veranderen. Hij zal er veel en geen hebben. Tot zover deze subtiele verschijning van een nieuwe wereld, één van veel andere, en die u wel groet.

Het doek valt!

1) de politiek en niet het politieke!

2) zonder meteen een "andere democratie" naar voren te willen schuiven, maar dat is een geheel ander onderwerp.

Een vraag, een opmerking, een bijdrage? De Nar stelt voor: Open vergadering.

Enige tijd na het uitkomen van elke nieuwe Nar zal er een open vergadering gepland worden waarop iedereen welkom is die geplaagd wordt door vragen, bedenkingen of de onweerstaanbare drang om De Nar te helpen. De Nar Onder Vuur tour die we in oktober '05 ondernomen hebben is heel leerrijk geweest en wij voelen dat een regelmatige feedback ons nog beter vooruit zou helpen. Komt daarom allemaal massaal af naar dit revolutionair ontmoetingsmoment en spuwt uw gal. De datum en plaats (elke keer in een andere stad) zal iedere maand in De Nar bekend gemaakt worden.

Volgende open vergadering van De Nar:
Zaterdag 11/02 - 14u - Vooruit café
Sint-Pietersnieuwstraat 23 - Gent

Vragen en opmerkingen over De Nar of het anarchisme in het algemeen die vaak terugkomen of iets breder blijken te leven, kunnen dan ook beantwoord worden in De Nar zelf.

Rechtvaardigheid voor Nordin Benallal

“Mijn broer, een kind zoals de anderen...” Samira Benallal, een zus die vecht tegen de discriminatie die haar broer kapot maakt... Wat denken jullie ervan? Van die overdreven en arbitraire veroordeling? Op 9 november 2005 werd een buitensporig zwaar vonnis uitgesproken door de 56ste kamer van het justitiepaleis van Brussel tegen Nordin Benallal.

Het is in 1979 te Watermaal-Bosvoorde dat een kind afkomstig uit de maghrebijnse immigratie het licht ziet, hij was het zesde kind van een eenvoudige familie. De ouders waren hoopvol over de toekomst van hun kind, ze woonden in een volksbuurt van Sint-Gilles, die men ook een getto kan noemen want men vindt er de armste sociale klasse terug en een criminaliteitscijfer dat, volgens sommigen, de hoogte inschiet!

Nordin was reeds als adolescent slachtoffer van discriminatie na een onrechtvaardigheid op school die ertoe leidde dat hij van de instelling werd verwijderd. Nog maar net 16 en al overgeleverd aan de harde realiteit van het leven van een kind van immigranten: discriminatie en onrecht.

Opgroeien in een volksbuurt is niet simpel en niet altijd goed voor de eigenwaarde, integendeel, en omdat de wijken en de bevolkingsgroepen die er leven sterk gestigmatiseerd worden door bepaalde media, politici en instituten geeft dat ruimte aan een echte malaise die dan nog eens gekwalificeerd zal worden als mislukte integratie ! Ik vind dat veel te gemakkelijk... ‘mislukte integratie’ is een leeg excuus want de realiteit is dat er een sociale malaise heerst in de volkswijken!

En omdat de argwaan groot is, in deze zones van stedelijke en sociale marginaliteit, leidt de confrontatie tussen jongeren en politie tot een explosief klimaat. Nordin heeft vaak door zijn woonplaats en etnische origine de systematische controles die gepaard gaan met de illegale fouilles, moeten ondergaan. Deze praktijken (die nog steeds worden toegepast) worden ervaren als onrechtvaardigheden. Ik verahul niet dat zij het ontstaan van bepaalde delicten hebben bevorderd, daar waar ze geacht werden ze te doen verdwijnen.

Orde en wanorde

Wanneer de legitieme bewaarders van de openbare orde, dwz de politie en de rijkswacht (in die tijd) zelf de wetten overtreden, lijkt de wet van de sterkste het te halen, en is het de natuur zelf van de sociale samenhang die in vraag wordt gesteld door aan te zetten het recht in eigen handen te nemen. De rebellie heeft zich legitiem meester gemaakt van Nordin, hij is onbewust de weg van de delinquentie opgegaan, bij gebrek aan schoolse begeleiding aangepast aan de realiteit van zijn dagelijkse leven ... Daar ligt de oorzaak van het probleem! Hij is jong, net 17 jaar, overgelaten aan zichzelf! Hij staat elke morgen op om zogenaamd naar school te gaan (enfin, dat is wat hij zijn ouders laat geloven).

(Aan hen die het zich permitteren onze ouders te kritiseren of te beoordelen...zeg ik neen, onze ouders waren en zijn in geen geval “ouders die hun verantwoordelijkheid niet opnemen”, zij hebben hard gewerkt als arbeiders om ons een betere toekomst te geven, maar als de middelen ontbreken en de maatschappij de getto’s in stand houdt..., dan zijn de ouders machteloos tegenover de politiek van een regering. Men mag de impact van de regeringspolitiek op de jeugd niet ontkennen!)

Losgekoppeld

Op de leeftijd van 18 jaar moet hij opkijken tegen een straf van 5 jaar effectief voor diefstallen, overvallen met gefingeerde wapens... Omdat hij cowboy en indiaan heeft gespeeld; geen enkele verzachtende omstandigheid werd concreet weerhouden!

Ik vind, zonder de ernst van de delicten te willen minimaliseren, dat de straf nogal overdreven was. Ik ben zelf naar een aantal publieke zittingen geweest waar jongeren van goede komaf werden veroordeeld voor dezelfde feiten met het verschil dat zij echte wapens hadden gebruikt... Toch hadden zij recht op verzachtende omstandigheden wegens hun jonge leeftijd en hun sociale klasse. Voor Nordin werd daar allemaal geen rekening mee gehouden! Iedereen weet dat de gevangenis nooit een jongere zal kunnen opvoeden, ik zou zelfs meer zeggen, nl. dat de gevangenis de school is van de delinquentie en ondanks dit feit, wat een door iedereen erkende realiteit is (zelfs de magistraten zijn er zich bewust van!), werd Nordin in de gevangenis geplaatst met echte criminelen (maar ik zal geen namen noemen!) Nordin heeft de proportionaliteit van deze opsluitingstijd niet begrepen, tegenover deze te strenge straf voelde hij zich een slachtoffer van een onrecht, dus hoewel hij binnenging als een ‘lammetje’ was er een groot en door de magistraten gekend risico dat hij er ‘wild’ zou uitkomen.

Na vier jaren zou Nordin worden vrijgelaten, maar dan goed geschoold in de echte delinquentie aangezien hij vier jaar had om zich te scholen en dan nog door ‘gespecialiseerde leerkrachten’, zonder daarbij het belangrijke gegeven te vergeten dat Nordin op amper 18jaar de gevangenis is ingegaan, jong en onbewust, instabiele adolescent rebellerend tegen het juridisch systeem dat niet heeft getracht hem terug op het goede pad te brengen, integendeel!

Op 23/02/2000 wordt Nordin in voorwaardelijke vrijheid gesteld in Lantin. Hij zegt : “Ik heb stages gevolgd om me sociaalprofessioneel te reïntegreren, altijd en stipt aanwezig, ik presenteerde me op tijd bij mijn probatie-agent.”

Op 26 juni 2000, niet minder dan 4 maanden na zijn vrijlating, valt het speciaal interventie eskadron bij ons thuis binnen, deuren en meubels worden vernield,... Zij zoeken Nordin om hem aan te houden want ze verdenken hem ervan een serie gewapende overvallen te hebben gepleegd in Waals Brabant.

Na doorzoeking vinden ze hem niet thuis, en met reden, want hij is in Marokko op vakantie met het akkoord van de probatie-agent. In september 2000 komt Nordin terug van vakantie, hij hoort via de pers, via vrienden, via de familie dat hij gezocht wordt, dus trekt hij in bij vrienden en vriendinnen gedurende 3 weken. Op 26/09/2000 wordt hij gearresteerd en doorverwezen naar het parket van Nijvel waar hij verschijnt voor rechter Lobet die hem beschuldigt van moordpoging. Waarom? Op basis van vermoedens! Tijdens zijn voorgeleiding in het paleis van justitie weet hij te ontsnappen zonder geweld, richting Spanje waar hij 3 maanden zal blijven.

Eens terug, op 09/01/2001, wordt hij opnieuw gearresteerd, in verzekerde bewaring genomen en opnieuw bij rechter Lobet gebracht. Die heeft er zijn buik van vol, behoudt de hoofdbeschuldiging en voegt er diefstallen, diefstallen en nog eens diefstallen met geweld aan toe, bendevoorming en car jacking om de vlucht te verzekeren als verzwarende omstandigheden!

Op 28/02/2001 opnieuw een ontsnapping, deze keer ruilt hij van plaats met onze jongste broer tijdens een bezoek.

Maar 3 weken later, op 12/03/2001 wordt hij opnieuw opgepakt. Ondertussen neemt een journalist van La Dernière Heure, met name Gilbert Dupont, de vrijheid om Nordin te kwalificeren als ‘publieke vijand nr.1’ zonder te denken aan de impact, de consequenties die die titel zal hebben op de toekomst van Nordin! Spijtig genoeg hebben bepaalde kranten die trend -ingezet door la DH-verder gezet.

Kader en context

(Aan die journalist wil ik dit vragen: als Nordin de ‘publieke vijand nr.1’ is, waar plaatst hij dan de pedofielen en de terroristen ? Die individuen die vijanden van ons land zijn en dus een werkelijke bedreiging voor de samenleving vormen!)

Nordin zal voor de rechtbank van assisen van Brabant verschijnen enkel en alleen omdat hij de straffen accumuleerde en niet omdat hij bloed- of zedendelicten zou hebben begaan! Het is volgens mij heel belangrijk dit te onderstrepen want vele mensen beelden zich het omgekeerde in, de gevangenisdirecteurs onder andere. Zij hebben het dossier van Nordin niet, maar enkel de informatie gegeven door de pers die, zoals we weten, niet betrouwbaar is !

De feiten

Bij zijn laatste zagezegde “spectaculaire” ontsnapping heeft de pers opnieuw Nordin gediboliseerd en hem de bijnaam “publieke vijand nr. 1” gegeven. Een korte vlucht van acht dagen, tijdens welke twee politieagenten werden verwond! Nordin ontkent formeel te hebben geschoten op de twee agenten. Het lopende onderzoek moest nog uitmaken wie de schoten had gelost, maar concreet en objectief zijn er geen overtuigende bewijzen dat Nordin zou hebben geschoten! De verdenking viel onmiddellijk op Nordin Benallal omdat hij zich had onder-

scheiden door zijn vroegere daden (meerdere gewaagde ontsnappingen, een “excessief” verdict voor de rechtbank van assisen van Waals Brabant, een goedgelovig temperament, ...etc.) Het is dus zijn reputatie en zijn verleden die van hem een ideale verdachte maakten. Precieze, ernstige en coherente feiten konden niet aan het dossier worden toegevoegd; de onderzoeksrechter weigerde de versie van Nordin in overweging te nemen, maar wel die van de andere aangeklaagden! Wat ik nog altijd niet heb begrepen is waarom ze ten allen prijze Nordin willen kapot maken, hij is geen Mesrine, noch Hamers, ... noch een gevaarlijke crimineel zoals de pers hem bestempelde. Hij heeft diefstallen gepleegd, alleen diefstallen en niets anders !!! Stelen is een misdrijf, dat begrijp ik perfect, maar het is niet zo erg als doden of verkrachten, en nochtans werden er mensen die moorden hebben gepleegd vrijgelaten na 5 jaar !

Constatering

Ik ben mij goed bewust van de ernst van de misdrijven begaan door Nordin. Hij heeft zijn deel van de verantwoordelijkheid, hij is er zich van bewust geworden en betreurt zijn vroegere gedrag. Hij is bereid die verantwoordelijkheid op zich te nemen en het is daarom dat ik deze strijd voer, zodat hij het recht zou hebben op een rechtvaardig en evenwichtig proces, hetgeen elementair lijkt in een democratische staat zoals de onze. (Dat Nordin veroordeeld wordt in verhouding tot de misdrijven die hij heeft gepleegd, dat men hem de mogelijkheid geeft een redelijke straf uit te zitten met een minimum aan menselijkheid en waardigheid met respect voor zijn rechten!)

Conclusie

Om te besluiten, want ik kan er niets meer aan toevoegen, wil ik eenvoudigweg zeggen: hoe kan ik, op mijn niveau, deze onrechtvaardigheden doen ophouden, ophouden ze te voeden met mijn middelmatigheden ? Wat ik aanvoel als een onrechtvaardigheid revolteert me tot in het diepste van mezelf. Nu laat ik toe dat mijn visie op onrecht blijft evolueren en dat mijn vrome sentimenten zich omzetten, met een grote dosis pragmatisme, in acties. Want het is enkel in de actie, hoe bescheiden ook, dat ik een nutteloos schuldgevoel die valstrik van de hoogmoed van al mijn onmacht, kan overstijgen.

Concrete acties

Ik doe een oproep tot solidariteit tegen het onrecht, ik wil een steuncomité voor de verdediging van de rechten van Nordin creëren... Om hem de kans te geven zich te reïntegreren in onze samenleving die de zijne is!

Een strijd opdat het recht op een rechtvaardig en evenwichtig proces zou worden gerespecteerd, wat elementair lijkt in een democratische staat zoals de onze. Wil jij me vervoegen in deze strijd ? Op straat komen aan mijn zijde? Contacteer mij per mail : samira_benallal@yahoo.fr

Bedankt voor Nordin.

Op 1 maart 2006 komt Nordin’s proces in beroep voor in Brussel.

Voor verdere info neem je best contact op met Samira Benallal.

Gesprek met Laudelino Iglesias Martinez

In november 2005 bracht Laudolino, nog maar amper een jaar op vrije voeten, een bezoek aan België. Zowel in Brussel als in Gent sprak hij over zijn ervaringen in de Spaanse gevangenissen en het FIES-isolatieregime, de strijd tegen de gevangenis en de noodzaak van solidariteit. Op de avond in Brussel getuigde ook een ex-gedetineerde uit België over zijn opsluiting en werd de getuigenis van Ringoléo (die je terugvindt in de vorige Nar 201) voorgelezen. Het gesprek dat hieronder staat vond plaats tijdens de tour van Laudolino langs verschillende steden in Europa. Meer dan ooit blijkt dat solidariteit ons wapen kan en moet zijn.

Hoe zou je jezelf voorstellen?

LAUDELINO: Ik heet Laudelino Iglesias, ben 44 jaar en heb een groot deel van mijn leven in de gevangenis doorgebracht. In totaal meer dan 26 jaar, van detentiecentra voor minderjarigen tot de gevangenis. In 1980 ben ik de laatste keer gepakt, voor 24 jaar en ik ben vrijgekomen in augustus 2004.

Ik ben geboren in een arbeidersfamilie van tien kinderen. We hadden geen geld en de oudste kinderen moesten heel vroeg beginnen werken. Ikzelf ben beginnen werken op 13-jarige leeftijd als loopjongen. Voor een werkdag van 12 uur werd ik heel slecht betaald. Heel vroeg al heb ik de armoede, de honger en de loonuitbuiting aan den lijve ondervonden. Vermits wat ik verdiende niet volstond, ben ik begonnen met onteigeningen van winkels, wisselkantoren enz. Op veertienjarige leeftijd ben ik voor de eerste keer gepakt geweest en heeft men me opgesloten in een opvoedingsgesticht. Tot twee keer toe ben ik daaruit wegvlucht. Op 16 jaar ben ik tegelijkertijd blijven werken en onteigenen. Dat heeft me drie korte gevangenisstraffen gekost, waaruit ik onder voorwaarden ben vrijgekomen.

In 1980 ben ik opnieuw gepakt voor een overval met moord en ben veroordeeld tot 22 jaar. Volgens het toenmalige strafrecht⁽¹⁾ had ik, mits goed gedrag en gevangenisarbeid, minder dan de helft van die straf kunnen uitzitten. Maar uiteindelijk heb ik 24 jaar betaald omdat ik nooit opgehouden ben te strijden voor mijn rechten en voor de vrijheid. Op slag heb ik ook meer dan 13 jaar doorgebracht in FIES –1 (C.D.: directe controle)⁽²⁾, een isolatieregime voorbehouden aan gedetineerden die beschouwd worden als gevaarlijk omwille van ontsnappingsmogelijkheden of gewelddaden tegen de gevangenis en haar personeel.

Juist, kan je ons vertellen over de bewegingen en de strijd van gevangenen in die jaren?

LAUDELINO: Om te beginnen moeten we teruggaan naar de sociale situatie op het moment van Franco's dood in 1975; het moment waarop het franquistische regime (een fascistisch nationaal-katholiek regime) vervangen werd door een fascistisch monarchistisch “democratisch” regime. In die tijd bevonden zich een aantal gevangenen in de Spaanse kerkers omdat ze het franquistische regime direct aangevallen hebben: Basken die streden voor de onafhankelijkheid en het socialisme, communisten en anarchisten. Toen Franco gestorven is, hebben zich uiteenlopende bewegingen ontwikkeld voor de amnestie van deze “politieke gevangenen”, zowel binnen als buiten de gevangenis. Deze bewegingen hebben zeer zwaar strijd geleverd, waarin doden gevallen zijn. Die strijd is uitgelopen op onderhandelingen met de staat en de staat heeft daarop een gratie (in 1975 : 8930 mensen) en drie amnestieën (in 1976, 287 mensen en twee in 1977, 2029 mensen) afgekondigd. In totaal kwamen meer dan 11.000 zogenaamde politieke gevangenen in vrijheid.

Er bleven in 1978 echter nog meer dan 10.000 sociale gevangenen achter die zijn blijven strijden tegen zeer zware gevangenisomstandigheden: degoutant eten, overbevolking, mishandeling en folter. En vooral, ze beschouwden zichzelf ook als producten van het voorgaande systeem: ze eisten amnestie voor alle gevangenen. Vermits zij niet gesteund werden van buitenuit, hebben ze zich binnenin georganiseerd om deze strijd voor totale amnestie te voeren. Ze hebben een coördinatie gevormd: de COPEL (coördinatie van gevangenen in strijd) en gedurende drie jaar waren er munitie en verregaande vernielingen in bijna alle gevangenis. Het enige antwoord van de staat was repressie. De Guardia Civil en de Nationale Politie hebben samen gearriveerd om de opstanden te onderdrukken: afrossingen, folter, moorden, overplaatsingen en isolatie. Degenen die de staat beschouwde als de aanvoerders van de COPEL werden bijeengeplaatst in de twee maximaal beveiligde gevangenissen die toentertijd bestonden: Herrera de la Mancha en Puerto de Santa Maria. Daar hebben

ze zware repressie ondergaan die vele levens gekost heeft en vanaf 1980 heeft de COPEL opgehouden in de praktijk te bestaan als actieve groep en was er ook geen georganiseerde beweging van andere gevangenen.

In 1987 hebben we als groep van gedetineerden in isolatie (speciaal regime toegepast ingevolge de nieuwe strafwet van 1978) beslist om ons te verzetten tegen onze gevangenisomstandigheden en de eisen van de COPEL weer op te nemen: amnestie en respect voor de fundamentele rechten van de gevangenen, zoals voorzien in datzelfde strafrecht. We hebben de APRE opgericht (Associatie van gevangenen in speciaal regime).

Vermits we ons in isolatie bevonden en om de volle gesel van de repressie niet te moeten ondergaan, hebben we eerst de wetelijke weg bewandeld, door teksten naar buiten te brengen en door niet-gewelddadige acties zoals hongerstakingen en werkstakingen. Toen we na twee jaar vaststelden dat we met die beweging niets anders bereikten dan een verzwaring van onze omstandigheden, hebben we een andere groep gevormd die de GAPEL noemde (Gewapende groep van gevangenen in strijd) en andere strijdvormen benut. De voornaamste eis was de vrijheid en de manier om dit te bereiken de vlucht. In isolatie kan men enkel ontsnappen door bewakers te “gijzelen” en hen mee naar buiten te nemen. Bij mijn weten is dat één keer gelukt. Als dit niet lukte trokken we ons terug, vernietigden we alles wat we rondom ons konden vernietigen en probeerden we de teruggave van de “gijzelaars” te bemiddelen in ruil voor respect voor onze rechten op het moment van de overgave en in het algemeen.

Er zijn veel zulke pogingen geweest en om komaf te maken met deze beweging heeft de staat een harde repressie doorgevoerd. In 1991 heeft een interne rondzendbrief van de Administratie van het gevangeniswezen het FIES –1 regime geïnstalleerd. De staat had dit project reeds voorzien, maar er werd nooit een wet over gestemd. Twee gebeurtenissen liepen samen: een munitie waaraan ik deelgenomen heb in Valladolid en in een andere gevangenis een afrekening tussen twee gevangenen, waarbij de ene de andere het hoofd heeft afgesneden. Dat was natuurlijk een schandaal en de autoriteiten hebben gebruik gemaakt van de impact van de verslaggeving in de media en enkele betogingen van families van gevangenen voor meer veiligheid voor hun kinderen om onmiddellijk het FIES-1 regime toe te passen.

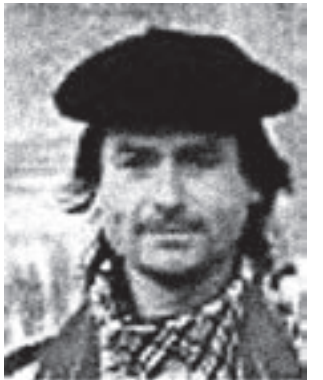
Hoe is dat gebeurd?

LAUDELINO: Zoals de gevangenen van de GAPEL verspreid waren, zijn ze begonnen ons in twee gevangenissen te verzamelen: die van Badajoz en Sevilla 2. In het begin waren we ongeveer met 250, want ze waren er met de grove borstel door gegaan. Vervolgens hebben ze er opnieuw in isolatie geplaatst en op het einde waren we met een vijftigtal.

We waren nog maar pas aangekomen in die gevangenissen of ze hebben ons alles wat we bezaten afgenomen en we bleven achter in ons ondergoed. Vermits we weigerden het gevangenisuniform te dragen – een maatregel die ze anders hadden kunnen veralgemenen voor alle anderen – bleven we bijna naakt achter. Ze hebben elk van ons in een cel geplaatst met een matras op de grond, een bord, een plastic lepel, een tandenborstel zonder steel en tandpasta. In het begin hadden we geen wandeling, daarna slechts één uur per dag. Dagelijks werden we van cel verplaatst met lichaamsfouilles en de handen op de rug geboeid. We konden noch met onze naasten noch met onze advocaten communiceren.

Vermits we volledig afgesloten waren van de buitenwereld, dachten we dat er misschien een staatsgreep had plaatsgevonden en dat ze ons gingen executeren. Niettemin en ondanks de tussenkomsten van de over-uitgeruste cipiers (anti-oproermateriaal, helmen, matrassen etc.), zijn we ze voor kak blijven zetten en zijn we onze dingen blijven opeisen (kleren, radio, correspondentie, schrijfmateriaal...).

Na drie maanden mochten we weer corresponderen – onder toezicht: twee brieven per week van één pagina in grote letters geschreven, en ook bezoeken – één per week van 20 minuten met parlofoon en steeds ruggelings geboeid en in aanwezigheid van

DEPORTEREN DEPORTEREN - Ook Patrick Dewael, de Belgische minister van binnenlandse zaken, gaat lustig verder met de repressie van immigranten. Nadat hij liet weten dat het helpen van ‘illegalen’ een criminele daad is, kondigt hij een verscherping van het asielbeleid aan. Hij wil de Europese richtlijn die een elektronische identiteitskaart voorschrijft voor ‘vreemdelingen’ uitbreiden naar alle asielzoekers. Het controle-apparaat kan zo onmiddellijk te weten komen in welke fase van de asielprocedure de immigrant zich bevindt. Dewael wil het aantal uitwijzingen ook opvoeren en verantwoordt deze beslissing met het rapport-Vermeersch “Bouwstenen voor een humaan en effectief uitwijzingsbeleid” (zie nar 199, september 2005).

TERREUR IS IN - Het ministerie van Binnenlandse Zaken kondigde trots aan dat ze een nieuwe anti-terreurgroep hebben gevormd: het Centrum voor Dreigings Analyse (CODA). Er zijn 40 mensen tewerkgesteld, de grap kost elk jaar 1.1 miljoen euro belastinggeld. Nummer 1 op het dreigingslijstje van CODA is ‘anarchisme’.

WERKLOZENKAMPEN - De RVA en VDAB zullen geïnspireerd zijn door hun Nederlandse collega's. Daar gaan binnenkort “heropvoedingskampen” voor jonge werklozen geopend worden om hen terug te leren van noeste arbeid te houden. Er zou plaats zijn voor enkele duizenden heropvoedingscursussen per jaar. Uiteraard zal het geen kwestie van willen of niet zijn: plaatsing in zo'n Arbeitslager zal opgelegd worden.

NOG MEER TERREUR - Niet dat we veel standpunten met hen delen, maar de DHKC (marxistisch-leninistische partij/gewapende groep uit Turkije) krijgt de repressie erg fel over zich heen. Naast Feriye Erdal, die een tijd geleden ontdekt werd op een appartement in Knokke waar wapens aanwezig waren, staan ook andere militanten van de DHKC in Brugge terecht. Bij het ter perse gaan van de Nar worden er straffen van meer dan 5 jaar geëist omwille van ‘lidmaatschap van een subversieve organisatie’, op basis van de Belgische anti-terroriswet. Solidair zijn met een bepaalde strijd is voor de Staat blijkbaar genoeg om je weg te steken in haar kerkers...

een tiental bewakers met onze families en advocaten. Vanaf dat moment zijn we onze situatie beginnen aanklagen naar buiten toe, per post, via verzoekschriften en aanklachten aan alle gerechtelijke instituties. Natuurlijk kregen we geen antwoord, maar voor ons was het belangrijk dat het naar buiten kwam. En bovendien sloot dat het doen van andere dingen niet uit.

Toen de FIES-modules in 1993 klaar waren, heeft men ons herverdeeld over de verschillende gevangenis die ermee uitgerust waren (in het begin zes of zeven). Er waren voortdurend overplaatsingen van cel naar cel en heel vaak van gevangenis naar gevangenis. In normale tijden is dat al verschrikkelijk: veetransporten om het zo te zeggen. Tot twintig gedetineerden worden opeengehoopt in de vrachtwagens, in minuscule ijzeren cellen: 1m60 hoog, 1m20 lang en ongeveer 65 cm breed, vaak met twee gevangenen per cel. Er is slechts een klein venstertje en vermits de deuren meestal nooit geopend worden, zijn de gevangenen verplicht hun behoefte in de cellen te doen. Beeld je de stank in... Het is erg vernederend.

Voor de FIES 1 gevangenen was het nog erger. Wij werden één per één meegenomen, geboeid op de rug, omsingeld door cipiers en onder zware politie-escorte: één wagen vooraan en één achteraan. Na elk transport werden we, na de fouilleringen, meegenomen naar de verpleegafdeling en moesten we een radiografie ondergaan om te zien of we niets verstopt hadden in ons lichaam. Dat levert een indrukwekkende dosis radio-actieve straling op. Nu zijn ze daarmee gestopt, maar men doet nog steeds al het mogelijke om te voorkomen dat je ontsnapt.

Waren de andere gevangenen op de hoogte van het bestaan van FIES en van jullie gevangenisomstandigheden?

LAUDELINO: In het begin niet. Later, toen de modules officieel ingehuldigd werden, betekenden ze een bedreiging voor de andere gevangenen: als je revolteert, sturen we je naar FIES-1 en feitelijk is er geen collectieve reactie geweest.

Hoe ziet een FIES-module eruit?

LAUDELINO: De FIES-modules bestaan elk uit ongeveer 8 cellen, maar er zijn nooit meer dan vier gevangenen per module, opdat een lege

cel altijd de bezette cellen van elkaar scheidt. Zo worden tegelijkertijd de communicatiemogelijkheden beperkt en kunnen gevangenen frequent van cel veranderd worden voor fouilleringen. De modules zijn volledig geautomatiseerd, de deuren worden vanop afstand geopend door een bewaker in een geblindeerd aquarium met monitorschermen. Het venster en de deuren van de cel worden bewaakt door camera's. Er zijn twee deuren: de eerste in massief ijzer, de andere in tralies. Ook de ramen hebben veiligheids-tralies uit versterkt ijzer. Alle kleine gangen van de module worden overzien door camera's en zijn uitgerust met metaaldetectoren. De wanden zijn in beton. Ze zijn ongeveer acht op twee meter en zijn volledig leeg (geen banken, toiletten). De muren zijn meer dan drie meter hoog en daarboven twee rollen prikkeldraad. De bovenkant is bedekt met een rij tralies en nog een rol naderdraad⁽⁹⁾. Er zijn drie wanden in elke module, zodat je nooit weet in welke plaats je zal wandelen, noch op welk uur of eventueel met wie. Ook de wandplaats is bewaakt door camera's en de bewakers communiceren via micro's. In de cellen kunnen ze via de "interfoon" ook luisteren naar verdachte geluiden. Het is verboden te spreken met andere gedetineerden en wanneer ze te weten komen dat je dat wel doet, spuiten ze traangas naar binnen, maar goed, we gaan voort. We zullen het er nog over hebben.

FIES-1 zijn modules van maximale veiligheid, binnenin gevangenis van maximale veiligheid. Ze zijn niet enkel opgevat als isolatiekwartieren, maar vooral als anti-ontsnappingskwartieren. Een andere manier om ontsnappingen te voorkomen, is om gevangenen waarvan men denkt dat ze onverenigbaar zijn in dezelfde modules gevangenen te steken. Daartoe dienen de gedragsstudies. De bewakers slagen er ook vaak in de gevangenen te verdelen of tegen elkaar op te zetten.

Wat je vertelt, gebeurt ook in normale gevangenisregimes, zoals overall elders. Wat me vreemd lijkt, is dat ze daarin slagen bij mensen die zich daar bevinden, juist omdat ze in conflict zijn gegaan met de bewakers en hun manier van doen kennen.

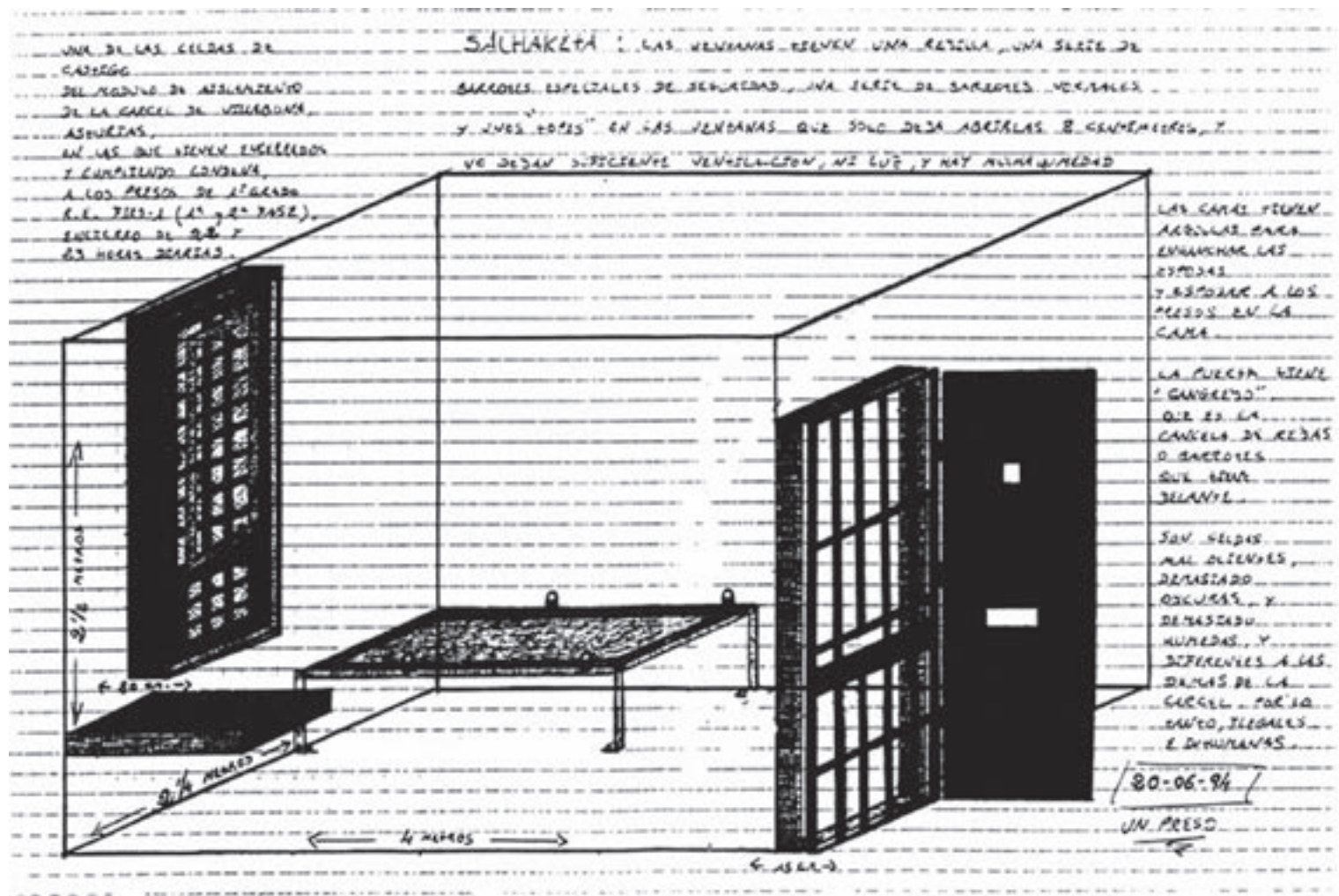
LAUDELINO: Ze gaan heel ver. Voor de FIES, was er de geschiedenis van de GAL binnen de gevangenis. De GAL (anti-terroristische bevrijdingsgroepen) werden gevormd door groepen

van de Guardia Civil, de nationale politie, militairen en voor de gelegenheid gerecruteerde huurlingen van extreem-rechts. Hun missie bestond erin personen die tot gewapende politieke groepen (zoals de ETA, maar ook de GRAPO etc.) behoorden fysiek te elimineren. Dit staats-terrorisme is veel actief geweest in Baskenland, vooral in het Franse gedeelte. Het heeft meer dan veertig doden op haar conto (aanslagen, executies, moorden, gijzelingen en folteringen), zonder de gewonden in rekening te brengen. Hoewel die praktijken ook door flikken gebruikt werden tegen sociale delinquenten die ze gijzelden om hen te dwingen te praten of overvallen te doen voor hen, vooraleer ze om te brengen.

Binnenin de gevangenis heeft de staat ook geprobeerd een GAL-groep op te richten. Op een dag zijn de bewakers een voorstel komen doen aan diegenen die regelmatig gewelddadige ontsnappingspogingen ondernamen: jullie zijn veroordeeld tot lange straffen, jullie willen vrij zijn, welnu, we laten jullie een volledige module gijzelen, jullie ontdoen ons van dit of dat belangrijk lid van de ETA of de GRAPO alsof het om een afrekening ging en in ruil zullen jullie overgeplaatst worden naar een gevangenis naar keuze, jullie zullen rap kunnen overgaan naar tweede graad en later naar derde graad, tot de voorwaardelijke vrijheid. We hebben ze laten uitspreken om te zien wat ze wilden, maar niemand is erop ingegaan. Vervolgens hebben we de geviseerde personen gewaarschuwd, die de feiten aangeklaagd hebben met hun eigen middelen.

In FIES zijn drugs een belangrijk instrument om ons te onderdrukken. Vanaf 1991 is de dokter bij elk van ons langsgekomen, zeggende dat we ons in een zeer zware situatie bevonden, dat men niet wist hoelang die zou aanhouden en dat hij ons rustgevend middelen kon verschaffen. Ik nam geen drugs, maar velen zijn verslaafd geraakt aan medicamenten en afhankelijk geworden van diegenen die ze hen gaven. Beeld je nu maar in dat de methadon en de dope dagelijkse kost zijn voor de gevangenen en dat velen onder hen in FIES-1 beland zijn omdat ze met bewakers in de clinch gingen omwille van drugsgechiedenissen...

De dokters spelen deze rol vaak in de gevangenis.

LAUDELINO: Ja, bovendien hebben ze in Spanje ook echt het statuut van gevangenisbewakers. Bepaalden van hen waren eerst eenvoudige cipiers, die bijgestudeerd hebben. Vervolgens vind je hen tegenover jou in wit hemd om de wonden te verzorgen van de slagen die hun vrienden je gegeven hebben. Dat is me twee keer overkomen en het maakte me gek. Ze kunnen je sancties geven als je hen bijvoorbeeld kwaad toesprekt en voor hen primeert de veiligheid over de ziekte. Zij beslissen of ze je verzorgen en de cipiers assisteren altijd de consultaties. In de gevangenis lijden veel gedetineerden aan HIV, hepatitis of tuberculose etc. Het is een echte ziektehaard. Veel aidspatiënten liggen er te creperen, helemaal alleen in een cel, waarin niemand binnenkomt, zelfs de bewaker niet, die door het kijkgaatje nagaat of ze nog leven. En dan zijn er degenen die ze mentaal ziek noemen, en bij wie ze genoeg nemen met zeer zware behandelingen, die hen nog meer afmaken.

Welke gevolgen had de invoering van de FIES op de beweging GAPEL?

LAUDELINO: In FIES-1 hebben we vastgesteld dat het onmogelijk was te ontsnappen. Niettemin was dat het voornaamste voor de meesten van ons. Sommigen hebben beslist om eerst uit die modules te geraken om vervolgens weer meer vluchtmogelijkheden te hebben. Dat betekende: je goed gedragen en doen wat de bewakers van ons eisten. We hebben grote discussies gevoerd met conflicterende standpunten. Sommigen zeiden, "wat wij willen, is uitbreken, waartoe leidt het dan hier gedurende jaren opgesloten te zitten?". Anderen zeiden: "we hebben gevochten tegen de bewakers, nu gaan we niet uit hun hand eten". Kortweg, niet enkel heeft de GAPEL-beweging opgehouden te bestaan; er zijn ook ruzies en zeer zware breuken geweest. De functie van de gevangenis is niet enkel je te straffen en te controleren voor hetgeen je gedaan hebt, ze sanctioneren ook je gedrag tussen de muren. Ze willen elke solidariteit breken, een smeerpap van je maken gedurende je straf tijd en wanneer je vrij zal komen.

En jij, wat was jouw reactie daarop?

LAUDELINO: Ik bleef middelen zoeken om eraan te ontkomen en ontsnappingen plannen, dat hielp me om vol te houden. Gezien mijn persoonlijkheid, was het onmogelijk de bewakers de voeten te likken. Ik ben altijd dingen blijven aanklagen en heb altijd vormen van solidaire actie uitgetoet. Ze wilden dat men hen met "mijnheer" aansprak en ik heb altijd geweigerd. Normaal gezien zocht ik geen ruzie met hen, maar er waren dingen die ik niet verdroeg, bijvoorbeeld tijdens de lichaams- of celdoorzoeken. Dan antwoordde ik hen, zei hen eens flink de waarheid en voelden ze zich beledigd. Ik wist wat er me te wachten stond, dat gaf dus een enorme, nerveuze spanning. Daarna kwamen de aframmelingen, vervolgens konden ze me, met toestemming van de dokter, minimum twee dagen aan handen en voeten geketend op het bed houden, met nu en dan een pak slaag of meer verrijnd, me bijvoorbeeld eten brengen, zonder mijn boeien af te nemen, gewoon opdat ik het zou ruiken. Dan verklaarde ik me onmiddellijk in honger- en dorststaking. Een keer hebben ze me, ook na een ruzie met de bewakers naar aanleiding van een fouille, vijf injecties toegediend die me ter plekke deden blijven liggen. Ik kon bijna niet meer lopen en het heeft me maanden gekost om er weer bovenop te komen.

Ik heb ook periodes van zeer zware depressie gekend en twee keer heb ik ernstig overwogen om me te zelfmoorden. Maar uiteindelijk zei ik mezelf, nee, ik ga eerder nog eens proberen om te ontsnappen, of me op de bewakers te werpen en het zijn zij die me zullen doden. Er zijn veel doden in FIES, vaak door ophanging of door overdosisen. Of het nu moorden zijn die voorgedaan worden als zelfmoorden >p.14

> p.13 of zelfmoorden van gevangenen die het niet meer konden verdragen; het blijven staatsmoorden.

In 2000 was er een zware strijd van FIES-gevangenen die een erg sterke weerklank gevonden heeft, zowel in Spanje als in andere landen. Kan je daarover vertellen?

LAUDELINO: Er waren al verscheidene hongerstakingen geweest van individuele of meerdere gevangenen, om onze gevangenisomstandigheden te verbeteren of tegen de verspreiding van gevangenen. Eind 1999, begin 2000 hadden we beslist om een collectieve hongerstaking te houden van dertig dagen onder de eisen: geen FIES, geen verspreiding, vrijlating van zieke gevangenen en respect voor de fundamentele rechten van de mens in de gevangenis. We wisten dat er steun zou zijn van buitenuit en dat er informatie naar buiten kwam. In het begin waren we met een 200-tal, in de FIES-modules waren we praktisch allemaal in staking: in eerste graad hebben enkelen ons gesteund en in tweede graad slechts twee mensen, waaronder Gabriël (4). Maar, na verloop van tijd, zijn sommigen ermee opgehouden en op het eind waren we met niet meer dan een dertigtal.

Wat was het resultaat?

LAUDELINO: De hongerstakingen op zich storen de bewakers niet. Soms moeten ze er zelfs om lachen of trekken ze er voordeel uit. Op de achttiende dag van de staking zijn de cipiers me komen opzoeken. Ze hebben een celwissel voorgewend en toen ik de cel uit was, zijn ze me langs achteren beginnen slaan. Ze hebben me op de grond geworpen en hebben ingeslaan op mijn hoofd. Ik was zeer zwak en bovendien verwachtte ik me er niet aan, dat was ellendig. Maar goed, naast het feit dat we erg honger geleden hebben, betekende deze beweging voor ons een daad van revolutie en vrijheid; een manier om in conflict te gaan met het systeem. Het betekende ook een moment waarop we onderling veel gediscussieerd en gecorrespondeerd hebben. Maar in termen van eisen, was er geen resultaat. Eens temeer kregen we sancties over ons heen.

En de solidariteit?

LAUDELINO: Er is niet zoveel solidariteit geweest van buitenuit. Altijd dezelfde mensen. Er waren enkele mooie acties, maar in het geheel is de solidariteit symbolisch gebleven. Wij dachten dat misschien andere groepen zich bij de beweging zouden voegen. Maar de groepen van de nationale coördinatie van gevangenisondersteuning

zijn totaal reformistisch en wensen zelfs niet het einde van de gevangenis. Dan praat je ook over de ondersteuning van FIES-gevangenen, die beschouwd worden als bijzonder gevaarlijk... Wat er van overblijft is in wezen de vriendschap met de meest toegewijde mensen. De FIES-modules, die zoveel poen gekost hebben, blijven vandaag nog bestaan en ze plaatsen diegenen erin die hen lastigvallen, vaak voor enkele maanden, vaak voor jaren, je weet het nooit op voorhand. Op dit moment denk ik dat ze er heel wat mensen opsluiten die ze integristische islamisten noemen.

Denk je dat er een verandering plaatsgevonden heeft in de Spaanse gevangenis?

LAUDELINO: Nee, de FIES bestaan nog steeds en op een algemene manier wordt de situatie erger en erger, zowel in de gevangenis als op straat. Er zijn meer en meer gevangenis, meer en meer gevangenen en meer en meer repressiemiddelen. De bouw van nieuwe gevangenis is reeds gepland: gevangenis met maximale beveiliging en jeugdgevangenis.

Wat valt er te zeggen over de strijd in de gevangenis op heden?

LAUDELINO: Vandaag is er geen georganiseerde beweging meer. Er zijn enkel nog de gevangenen van de ETA en de GRAPO die voortdoen binnen het kader van hun organisaties en enkele anciens die de strijd voortzetten op een verspreide manier.

Er zijn toch nog muerterijen geweest, zoals in Cuatre Camins.

LAUDELINO: Dat is een bijzonder geval, omdat de omstandigheden in de Catalaanse gevangenis een beetje verschillend is. Natuurlijk zijn er op het Spaanse grondgebied individuen die blijven revolteren, maar algemeen genomen is het ieder voor zich. Dat is het gevolg van de strafwet die erop gericht is goed gedrag te veralgemenen.

En we kunnen het ook hebben over de invloed van drugs. In de eerste plaats is het de staat die drugs levert: methadon, angstremmers, neuroleptica, rustgevende middelen... ze wil de gedetineerden transformeren in extra instrumenten

van het systeem.

Vervolgens is er de trafiek van bewakers: zij brengen heroïne, cocaïne, hash ... binnen. die ze doorspelen aan betrouwbare gevangenen om door te verkopen. Dat komt hen niet enkel goed uit om poen te verdienen, maar ook om de wil van de gevangenen te vernietigen en er zo voor te zorgen dat ze niet revolteren en zelfs collaboreren. Door ze drugverslaafd te houden, proberen ze er verklikkers van te maken.

Ten slotte circuleren er ook onder de gevangenen zelf flink wat drugs om wat geld bijeen te krijgen in de omliggende ellende en omdat zich drogeren hen ook toelaat al deze miserie een beetje te vergeten.

Maar, naast de depersonalisatie door drugs, creëert deze handel veel conflicten onder gevangenen die elkaars vijanden worden. En daaruit trekken de bewakers vervolgens voordeel om de repressie kracht bij te zetten, meer personeel en meer veiligheid te eisen (camera's, pepperspray etc.). Het is zeer moeilijk voor een beweging om zich binnenin te organiseren in die omstandigheden. Daarom vind ik het enorm belangrijk dat de strijd tegen de gevangenis buiten de muren plaats zou vinden, in de straat. Dat geeft de gevangenen moed, het helpt hen zich bij strijden aan te sluiten en zich bewust te worden van hun omstandigheden en het belang van de strijd voor de vrijheid van binnenuit.

Je praat over een bewustwording van de gevangenen wat betreft hun omstandigheden en het systeem dat die voortbrengt, hoe heb jij dat proces doorlopen?

LAUDELINO: Toen ik jong was, was ik me niet goed bewust van hoe het systeem werkte. Ik stal en de flikken waren degenen die me aanhielden, me sloegen en folterden. Dus wanneer ik in Baskenland zag dat er een betoging was tegen de flikken, ging ik ernaar toe en bekogelde hen met stenen en wat ik maar kon vinden. Toen ik opgepakt werd in 1980 was dat na de beweging van de COPEL en de vernielingen. Ik zag het resultaat en ben beetje bij beetje beginnen lezen: het gevangenisreglement, de strafwetgeving, het strafrecht, de grondwet... En dan begin je te schrijven en te schrijven. Je ontmoet mensen die er langer inzitten dan jou, zij vertellen je over ontsnappingen, dat is normaal, je voelt je zo slecht binnen. En diegenen die proberen te ontsnappen hebben een andere mentaliteit en je leest, komt in aanraking met publicaties en ten slotte verwerf je een bewustzijn van gevangene, gevangene van het systeem.

Ik begon me opgesloten te voelen door het systeem dat me opsloot, niet om wat ik gedaan had, maar om wie ik was op dat ogenblik, om wat ik deed binnenin de gevangenis. Daarvoor hebben ze me bijna 25 jaar doen boeten in plaats van de negen jaar die ik had kunnen doen. En voilà, nu weet ik wat de staat is, wat repressie is, waarom ze uitgeoefend wordt en veel andere dingen. Nu heb ik een zeer sterk bewustzijn en heb ik veel auteurs gelezen, politieke teksten, vooral anarchistische, diegenen die me het best bevielen, nu heb ik mijn ideeën.

Je bent nu 15 maanden vrij, hoe gaat het met jou?

LAUDELINO: Het gaat me supergoed, het is heerlijk om weer op straat te zijn. Ik ben liever daar dan in de bak. Maar het is ook een zware schok geweest. Gelukkig wachtten mijn vrienden me op, want ik kwam in een totaal andere omgeving en stemming terecht. De gedragingen en houdingen zijn niet hetzelfde. Bijvoorbeeld, op straat werpt iedereen elkaar beledigingen toe, als je dat doet in de gevangenis riskeer je flinke meppen of zelfs de dood, dus reageer je op een andere manier. Vaak heb ik nog moeite om relaties aan te gaan met mensen op straat, ik moet me opnieuw aanpassen. Al die jaren hebben me echt getraumatiseerd, ik blijf dromen

over de gevangenis, dat ze me opnieuw pakken. Ik wordt er zot van. Ik ben heel erg kwaad om de schade die ze me hebben toegebracht.

Laatste vraag: hoe zie je een antigevangenisstrijd?

LAUDELINO: Volgens mij gaat het niet enkel om een antigevangenisstrijd, maar om een strijd tegen dit systeem dat de gevangenis nodig heeft om zichzelf in stand te houden. Aan ieder om de invalshoeken en vormen die hij of zij gepast acht te kiezen. Maar het belangrijkste is de solidariteit, want de revolutie voelen, helpt om te revolteren. Dat verandert ook de troeven voor de gevangenen ten aanzien van de repressie. Als de cipiers zien dat er een reële steun is, denken ze er twee keer over na vooraleer je om te brengen. Zich solidair betonen met gevangenen is voor mij ook strijden tegen het systeem dat ons uitbuit en onderdrukt. Momenteel is de straat ook één grote gevangenis met alle controlesystemen die ze opleggen. Dat is een belediging voor het gezond verstand en de vrijheid. Dat kunnen we niet toestaan.

De gevangenis is geen oplossing! Weg met fysieke en mentale gevangenis muren!

1) Tot in 1996 was de maximumstraf, volgens het strafrecht van 1860 dat ook onder Franco gold, 30 jaar met mogelijkheid tot strafverkortung tot de helft van de straf door werk en goed gedrag. In 1996 heeft het "democratische regime" in de plaats daarvan een nieuw, "democratisch" strafrecht ingevoerd met een maximumstraf van 40 jaar zonder strafverkortung door werk.

2) Het Fichero de Interno Especial Seguimento – fiche van gedetineerden onder speciaal toezicht – verdeelt de gevangenen in verschillende categorieën. Er zijn vijf FIES-typen: -FIES 1 werd opgericht voor sociale gevangenen die als erg gevaarlijk beschouwd werden vanwege gewelddadige ontsnappingspogingen of agressie tegen het gevangenispersoneel. FIES 1 is uitgerust met specifieke maximale veiligheidsmodules. -FIES 2 is een controle- en beschermingssysteem van drughandelaars. -FIES 3 is bestemd voor gewapende groepen (ETA, GRAPO, anarchistische). Dit regime voorziet controle van de communicatie en uiteenlopende fouilleringen. Er zijn ook veel gevallen van isolatie in eerste graad en de transporten gebeuren in dezelfde omstandigheden als de FIES 1 gevangenen. -FIES 4 is bestemd voor staatsambtenaren die veroordeeld werden tot gevangenisstraffen (politieagenten, cipiers...). Dit is ook een beschermingsregime. -FIES 5 is voorbehouden om seksuele delinquenten te scheiden van de andere gevangenen. Binnen elke categorie bestaan er regimes van verschillende graden. De eerste graad betekent isolatie. De tweede: normale gevangenisomstandigheden. De derde betekent dat men bijna vrijkomt of vrij is onder voorwaarden.

3) Naderdraad: metalen draad bezet met scheermesjes
3) Gabriël Pombo da Silva werd, nadat hij niet teruggekeerd was van verlof en een vlucht van enkele maanden, opnieuw aangehouden met zijn zus en twee kameraden na een achtervolging en een vuurgevecht met de flikken. Na een eerste veroordeling tot 13 jaar zit hij, in afwachting van de revisie van zijn proces, momenteel vast in Aachen.

REMEMBER!

We're still here

support class struggle & anarchist prisoners

Berichten uit de Belgische gevangenissen

Guantanamo en Abu Graib zijn nooit veraf...

GEVANGENIS VAN VORST. Een zieke gevangene met mentale problemen wordt een nacht lang in een lege, ijsskoude isolatiecel geplaatst. Zijn handen zijn met handboeien geketend op zijn rug. Hij wordt verplicht zijn behoeften in die houding te doen omdat hij niet meer kan bewegen. Heel de nacht lang schreeuwt hij het uit van pijn, verteerd door honger en dorst.

GEVANGENIS VAN ITTRE. Enkele gevangenen die door de gevangenisdirectie als ‘schadelijk’ worden beschouwd, worden naakt op de vloer gelegd. Hun handen en voeten worden met tape aan elkaar gebonden. Zij die deze straf ontvangen, worden 3 à 4 dagen zo in hun cel aan hun lot overgelaten. Eten en drinken krijgen ze niet, naar het toilet gaan is er niet bij. De cipiers gaan er prat op dat zelfs de grootste bekken het uitschreeuwen en huilen.

Een jonge gevangene heeft zijn muziek wat luid staan. Een cipier (syndicaal afgevaardigde!) komt zijn cel binnen en zegt: “Vuile zwarte, ge gaat die radio stiller zetten!” De gevangene dient klacht in wegens racisme, in ruil daarvoor smeert de cipier hem een rapport aan z’n been dat hij hem heeft uitgedaagd en beledigd. De gevangene wordt in isolatie geplaatst. De directie en enkele cipiers van Ittre dienen klacht in wegens ‘bedreiging’ en ‘smaad in de pers’ in tegen enkele gevangenen die de wantoestanden hebben aangeklaagd. Meer nieuws volgt nog.

GEVANGENIS VAN SINT-GILLIS. Een 50-jarige gevangene met hart- en suikerproblemen wordt met een roker op cel geplaatst. Hij vraagt of hij op een cel zonder rokers kan geplaatst worden, omdat de rook zijn gezondheidstoestand nog ernstiger doet worden. Als straf voor zijn vraag plaatst de directrice hem een nacht lang in een ijsskoude isolatiecel.

Brief van Hamed Hamed Belaïd

vanuit de kerkers van de Spaanse Staat

Gegroet libertaire kameraden,

Mijn naam is Hamed Hamed Belaïd en ik maak momenteel kennis met een andere goelag (1) van de Spaanse staat: concreet, met de bunker van Mansilla de las Mulas (Léon). 5.475, vertaald in de kilheid van 15 ononderbroken jaren binnenin de bunkers van de Spaanse staat. 5.475, vanaf mijn veroordeling, opgesloten tussen kalk en steen, gemarteld, in elkaar geknuppeld en mijn beenderen zo verbrijzeld dat ze ondertussen al gevoelloos zijn geworden. Ze hebben mijn verstand op de grens van wijsheid en krankzinnigheid gebracht. Ik ben tot nu toe recht op gebleven, maar alle personen en organismen met een libertair (anarchistisch) karakter hebben net hun steun openbaar gemaakt en 5.475 is nu overgegaan van het zijn van een nummer naar het zijn van een vrijheidssymbool, een prioriteit, aangezien mijn strijd gedurende 5.475 dagen die van jullie is geweest en viceversa.

Hier in het isolement van Mansilla de las Mulas (Léon), bevind ik mij alleen en als ik zeg alleen dan bedoel ik dit ook letterlijk. In deze afdeling van eerste graad, de afdeling bedoeld voor de FIES-ge-detineerden, is er slechts 1 enkele cel in gebruik en dat is degene waarin ze mij opgesloten houden; misschien in een poging mijn verstand, mijn geestelijke kracht, mijn vrijheidsovertuiging, hiermee te ondermijnen, maar hierin falen ze, dat garandeer ik u. In deze 15 jaren van voortdurende isolatie in de FIES-afdeling, gedurende welke ik heb geleden onder elke mogelijke vorm van emotioneel geweld, toegebracht door de gerechtsdienaars van de staat. Dus ik geloof ook geen enkel moment dat ze met hun psychologisch vernuft gaan bereiken, wat ze niet hebben kunnen bekomen met geweld. Breken zal ik niet!

Maar ik zeg jullie ook één ding libertaire kameraden, mijn strijd zal steriel zijn, mijn verzet onnodig. Als jullie mijn zaak en de strijd in welke we op dit moment verwickeld zijn niet voortzetten. Ik ben de rots geslagen door de zee, die niet wijkt, maar zich gaat vervolmaken, terwijl hij een vaste vorm aanneemt en meer en meer bewustzijn creëert. Laten we ons voor een moment afvragen, waarom er in deze 5.475 dagen (15 jaar), in deze staat, die zich democratisch proclameert, maar daar in feite ver van verwijderd is, mij nooit ook maar de kans is gegeven van vooruitgang naar een minder beperkend regime in mijn (gevangenis)leven. Het zou kunnen dat mijn economische situatie, die het mij totaal onmogelijk maakt om goede advocaten die zich in mijn zaak interesseren te bekostigen, de reden is dat ik nog steeds opgesloten zit. Ofwel is het simpelweg omdat ik niet in hun maatschappelijk kader pas.

Het meest ongelooflijke van alles is dat mijn misdaden gelinkt zijn noch met terrorisme, noch met drugshandel en nog veel minder hebben ze een seksueel karakter. Mijn situatie is de wereld op zijn kop, mijn leven is de rede van de waanzin, beladen met leugens, verdorven leugens van de gevangenisdirectie en de algemene directie van de strafinstellingen. Dankzij deze leugens zijn ze er tot op heden in geslaagd mij in isolatie te houden en dit al gedurende 5.475 dagen, dagen van mijn leven kameraden! De dagen die zij of jullie misschien vergeten waren. Ik heb hetzelfde recht op leven, hetzelfde recht op ademen, als welke de staat toekent aan kinderverkrachters, groepeerkrachters en vrouwenmoordenaars.

Misschien is het wel zo dat het menselijk stopt dat ik juist opgenoemd heb, te kwalificeren valt als ziek en dat zij net zoals andere zieken kunnen genezen. Ik ben niet ziek en als ik het wel ben, dan is het te danken aan de gevangenis. En als ik een ziekte heb, zal het deze zijn die mijn ziel treft. Maar als ik geen ziekte ben, heb ik geen herstelling of genezing nodig. Waar wachten ze dus nog op!? Hoeveel tijd, hoeveel dagen nog, gaan ze mijn verblijf in deze goelag verlengen!? Volgens hun strafwetten zou ik inmiddels al lang naar een module van 2e graad moeten overgeplaatst zijn en een “normaal leven” leiden zoals de meerderheid van de gevangenen.

Ik ben de gevangene, de enige gevangene van de hele Spaanse staat, van alle gevangenen van de Spaanse staat, die al reeds 5.475 dagen van zijn leven en sinds zijn veroordeling ononderbroken opgesloten zit onder de FIES-module. Het racisme, de verbitterde haat van bekrompen geesten en de stilte die de rechters van de penitentiaire waakzaamheid al zolang aanhouden, zijn net zoals sommige van de libertaire collectieven, een aantal van de factoren van 5.475 dagen Hamed Hamed Belaïd, de tijd waarin deze gesmoorde stem heeft te lijden aan de waanzin, die ik al lang niet meer probeer.

Daarom vraag ik aan jullie kameraden, dat jullie verder gaan aan het front van de libertaire strijd, dat jullie verspreiden wat ik hier onthul en dat, naast het te verspreiden, jullie ook handelen op een manier die het mij mogelijk maakt deze plek ooit te verlaten. Omdat we al met zo weinigen zijn die in de loopgraven aan het front van de Spaanse goelags liggen, wordt het steeds onaanvaardbaarder dat ik alleen tegen de stroom in ploeter.

Hiermee ga ik afscheid nemen van alle anarchisten in hart en actie en stuur ik jullie een innige omhelzing. Zolang de strijd verder gaat, zal de hoop op een echte verandering voor allen blijven bestaan.

Hamed Hamed Belaïd.

Schrijven naar Hamed kan:
C.P. Mansilla las Mulas Apdo. 18 24210 León.

(1) Goelag: de Russische afkorting voor ‘Hoofddirectoraat voor Correctie, Werkkampen en Kolonies’; een onderdeel van de geheime dienst van de voormalige Sovjet-Unie, dat een groot aantal werkkampen en gevangenissen beheerde.

ABC GENT: PB 40 (zonder naamsvermelding) 9000 Gent 2 -- abc_gent@yahoo.com -- http://www.geocities.com/abc_gent/ -- rek. 001-3364945-91
ABC ANTWERPEN: abc.antwerpen@gmail.com -- rek. 000-3244460-04 -- post (zonder naamsvermelding!) PB 67 2018 Antwerpen 14

AnarGENDA

ANTWERPEN		
kafee Den Hopsack	1ste vier dagen v/d maand	Infotheek - 21.00 tot 23.00
het Badhuis	elke maandag	Volxkeuken - vanaf 19.00; vrije bijdrage
't Werkhuys (Zegelstraat 13, 2140 Borgerhout)	dinsdag 14 februari	Feministisch Cafe Poppesnor - "Genderbenders als verzet in de beeldcultuur?" - 20.00

	woensdag 15 februari	Steunmanifestatie voor mensen zonder papieren - HOP (Hoop op papieren) <i>afspraak 16.00 Groenplaats - http://www.actie-hop.be</i>
--	----------------------	--

GENT		
AC 't Assez	elke maandag 4 dagen per week elke woensdag elke vrijdag	Infomania - info-avonden om 20.00 Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00 Volxkeuken - vanaf 20.00 Resto Resto - met soep en dagschotel - 18.00 Algerijns/Nigeriaans Café - 21.00, Café door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,... - woensdag 14.00 - 18.00; zaterdag 14.00 - 17.00
De 3 Charels	elke dinsdag	Volxcafé - 21.00
Palinghuizen	elke donderdag	Volxkeuken - 20.00
L'Enfant Terrible	elke dinsdag	100% Plantaardige Buurtkeuken - 19.00 tot 21.00
Oude Brandweerkazerne Muiden	elke woensdag	Volxkeuken - 20.00
Ivago	elke zondag	Volxkeuken - 20.00

BRUSSEL		
Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
Chez Henri (Rue Marie-Henriette, Ixelles/Elsene)	elke dinsdag	Bouffe Populaire - 19.00
Centre Libertaire	elke 1e zaterdag v/d maand	Permanentie van het Centre Libertaire - 15.00 tot 17.00
	elke zondag	Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00
	25 februari	betoging tegen arrestaties, deportaties & gesloten asielcentra <i>afspraak 14.00 aan 't Zuidstation</i>

LEUVEN		
Villa Squattus Dei	elke woensdag woensdag 15 februari 1e 2 maandagen v/d maand	Volxkeuken - koken vanaf 15.00, eten rond 18.30 aan vrije bijdrage (richtprijs 1,5 pleuro) Info-avond over alternatieven voor maandverband en tampons om 20.00, gelijk met de volxkeuken Filmkaffeest - 20.00

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: weggeefwinkel (neem wat je nodig hebt!) en Info-teek (bibliotheekje met info over anarchisme, feminisme, dierenbevrijding,...) nieuw telefoonnummer skwattus: 0485/02.14.86

HASSELT		
De Kraakvestingsmaatschappij (Boomkensisstaat 170)	elke woensdag dinsdag & vrijdag Zaterdag 11 februari	Volxkeuken Tabasta - vanaf 18.00 Vrije Markt - vanaf 14.00 - In de vrije markt plaatsen we al het voedsel dat wij over hebben. Dat vergaren we door 2 x per week naar de markt te gaan. De vrije markt werkt volgens het principe van 'de vrije bijdrage'. Benefiet casino avond - vanaf 19.00 (<i>zie aankondiging elders in deze Nar</i>)

De doorgeefwinkel is open tijdens de vrije markt en de volxkeuken. De doorgeefwinkel is de enige winkel in Hasselt waar je niet kan stelen. Het nieuwe adres en activiteiten van de Hasselse krakers: De Kraakvestingsmaatschappij - Boomkensisstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR!
BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR **AGENDA@DENAR.BE**

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- **Brugse Poort** : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- **Palinghuizen** : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- **Ivago** : Staaksenstraat, 9000 Gent -- **Anarchist Black Cross Gent** : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- **De 3 Charels** : Leiekaai 318, 9000 Gent -- **Vluchtelingen Aktie Komitee** - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be, www.vluchteling.be -- **Infotheek**: Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- **L'enfant Terrible** : Wispelbergstraat 3 -- **Alcahel** : Gasmeterlaan 106; blokke@gmail.com; <http://www.alcahel.tk> -- **ANTWERPEN:** kafee **Den Hopsack** : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- **Het Badhuis** : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- **Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje** : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- **Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem** : Driekoningstraat 126, 2600 Berchem -- **Anarchist Black Cross A'pen** : reknr. 000-3244460-04; abc.antwerpen@gmail.com; post (zonder naamsvermelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6 -- **BRUSSEL:** **Universele Ambassade** : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be; www.universal-embassy.be -- **Centre Libertaire** : Rue des Foulons 47, 1000 Brussel; <http://www.anarchie.be/centrelib/> -- **BRUGGE:** **De Zandberg** : Daverlopark, Assebroek -- **Uitgezonderd** -- **Lappersfront**: Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- **LEUVEN:** **Villa Squattus Dei**: Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0485/02.14.86 -- **Pumpkin Liberation Front & Food Not Bombs Leuven** : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **LUIK:** **Le Chemin Vert** : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- **Casa Nicaragua** : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org; www.casanica.org -- **Squat Le Tapsala** : Rue de Armuriers 31, Luik -- **IEPER:** **Vort'n Vis** : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- **GEEL:** **Acting Open Minds (AOM)** actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respecttheplanet.com -- **HASSELT:** **De Kraakvestingsmaatschappij**: Boomkensisstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com -- **Andere:** **Feministisch anarchistische madammen**: <http://home.tiscali.be/famweb> -- **Think Pink**: <http://www.thinkpink.be.tf> -- **Kokkerellen**: www.anarchie.be/kokkerellen; 0472/43 18 47 -- **Zwart en Rood vzw** mailorder: zwartenrood@anarchie.be; www.anarchie.be/zwartenrood -- **Websites**: www.anarchie.be: portaalsite anarchistische groepen ; www.spunk.org: online bibliotheek en archief ; flag.blackened.net: internationale portaalsite ; www.infoshop.org: internationale portaalsite

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
tel. 0475/227 365
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op rek. n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB). Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.

Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijksse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden!
Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem - waarvoor dank!

DE NAR nr. 202
Februari 2006
oplage: 3000 exemplaren

Poor human nature, what horrible crimes have been committed in thy name!
Every fool, from king to policeman, from the flatheaded parson to the visionless dabbler in science, presumes to speak authoritatively of human nature. The greater the mental charlatan, the more definite his insistence on the wickedness and weaknesses of human nature.

-- Emma Goldman, "What is Anarchy?" --